

KARRAASAM

NAANA

BIRSAKKI

MASALI

MAZAAHAN

ADAY

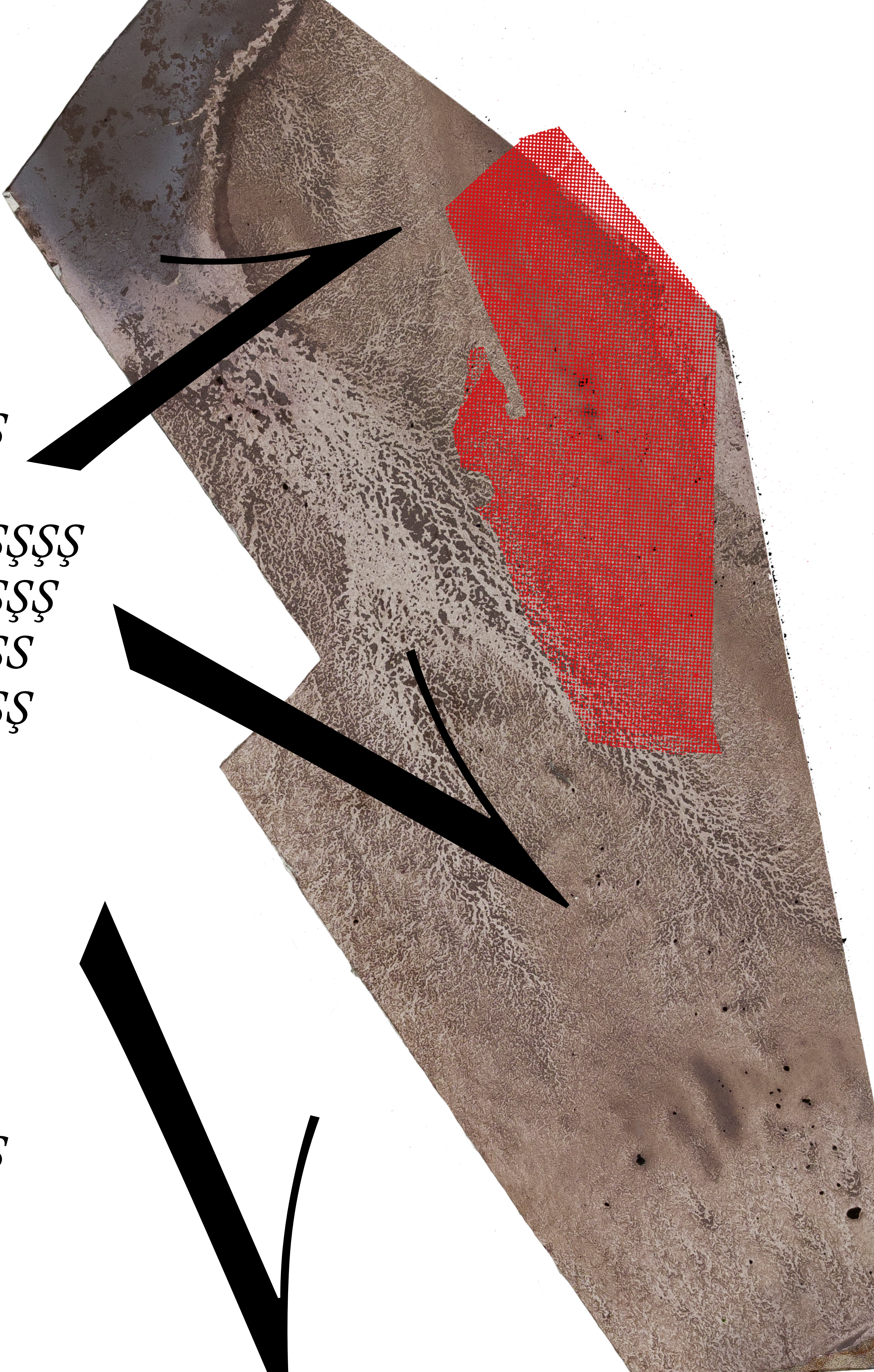
OMAEARI

LAZAM

S
A
H
NE

$D\ddot{U}$
 $\zeta\zeta\zeta$
 $\zeta\zeta$
 $\zeta\zeta\zeta\zeta\zeta\zeta$
 $\zeta\zeta\zeta\zeta\zeta$
 $\zeta\zeta\zeta\zeta$
 $\zeta\zeta\zeta\zeta$
 ζ
 ζ
 ζ
 ζ
 ζ

$\zeta\zeta\zeta$
 ζ
 $\ddot{U}$
 ζ

FAIRFAX

Işıksız günler geri gelmişti. Ocak ayındaydık, hava soğuktu. Kar yağdı yağacak. Belki de şubattı. Pek de önemi yoktu zaten, zira karanlığın da mevsimle bir ilgisi yoktu. Bile bile indirilen ana şalterin bilindik etkisi sadece. Alışmıştık zaten biraz da, ama bu kez uzun sürecek diyordu. Atmosferde korku vardı, uzun sürecek diye anons fisiltıyla yapılıyordu. Şehrin ışıkları kesildiğinde zaman bir pelte halini almıştı. Titriyordu günler bir ileri bir geri, ama hep aynı yerde gibiydik. Hep aynı anda, giderek genleşen, sarımtırak ışığın sönmeden önceki halini uzatan aynı anda. Cızırtıyla karışık bir denizanasıydı işte zaman. Işıksız günler gecesizdi. Ne kadar devam edecekti? Kaç geceye tekabül ederdi? Bilmek imkansız. *Geçmişsiz gibi yaşıyorduk. Bir gün sadece ya da ucsuz bucaksız bir gece.*

Geçmişsiz gibi yaşıyorduk. Bir gün sadece ya da ucsuz bucaksız bir gece.

Gecede ben gençtim. Taksim babamdı, tünel annem. Sıraselviler'deydim. Sakince yürüyordum esasında. Bir endişem yoktu, bir düşüncem de yoktu, hatta gitmek istediğim bir yolum bile yoktu, öylesine, defalarca yaptığım gibi yürüyor, içgüdüm beni nereye götürürse oraya gidiyordum. Gece isteksizdi, günlerden ışıksızdı ve olaylara gebe değildi. Beni çoktan ağzına atmış çiğniyordu. Şehir beni sindirip arta kalanı tükürmek üzereydi. Ne oldu da değişsin istedim, ne oldu da içimden geçirdim. Ben istediğim için mi, yoksa rastlantıdan kopup gelen ılık bir esintiyle mi başladı her şey? Bilenler bilmeyenlere, bilmeyenler de dönüp dolaşıp bana anlatsın, hikâye benim hikayem mi, yoksa ben hikâyenin kurbanı mıyım?

Düşmüş gibi yaptım, bırakıverdim kendimi yere. Hafif yokuştı cadde, kaldırım taşları önce sağ dizime çarptı, sonra elimle kendimi yavaşlatır gibi yaptım, ama yavaşlatmadım. Dirseğim sürttü, acıyı o an hissettim, ne kadar acıdığını hesaplamaya çalışırken yüzüm yere çarptı, sağ yanağımın üstünde ikinci bir acı, bir tık daha tatlı. Kanamasına imkân yoktu. Akıl ettim, ah ya da ay dedim düşerken. Ay deyince kadın ah deyince erkek oluyordum. Galiba ay dedim. Ayy hatta. Ama çok da net değil şimdi kafamda. Numaradan bir nida. Nidadan bir kimlik çıkardım kendime. Kestim biçtim. Parça parça bir şehirde benimkilerden ne olur ki diye düşünüyordum düşerken. Acıya konsantre oluyor ama nasıl görüldüğümün endişesini duyuyordum. Aklım fikrim düşmeden önce başımın bulunduğu yükseklikte. Hafif yokuştı cadde. Düştüğümde ayaklarım başımdan yukarıda yatıyorum.

Öyle tarif edilemez bir konfor işte. Bırakıverdim kendimi, düşermiş gibi yaparak.

Kimse anlamasın diye.

İyi misin kızım diye bakıyordu adam. Soruyordu da. İyi misin? O kadar iyiydim ki yattığım yerde. Biraz daha kalmak için sol elimi alnıma götürdüm. Bilmiyorum edasıyla. Edanın dozunu yine çok koymuş olmalıyım, adam bir daha sordu soruyu. Ya da ilk kez mi soruyordu. Işık yokken kelimeler havada asılı kalıyorlar diye içimden geçirdim, kelimeler sözün zamanından taşıyorlar, başka bir hayatları oluyor, daha uzun yaşıyorlar. Aydınlıkta susmak kolay, karanlıkta susmak zaruri. Az biraz kendini bilen birinin gün ışığında bile derin sessizlikleri olmalı, geceyse sessizlikleri derinden de kesif, bir uçuruma bakmalı. Ama işte, şu kahrolası karanlık, yaşattıkça yaşıyor kelimeleri.

Kimileri o kadar uzun yaşıyorlar ki sonraki cümlelerin karışıyor, başka telaffuzlarda kayboluyorlar.

İçimde zevk dalgası pelte misali gidip geliyordu. Keyfime diyecek yok diye düşündüm. Biraz daha kalayım. Bırakın beni. Az daha. Kaldırımın karşısında eczane vardı bir tane. Kapalı olduğundan emindim. Eczacı kalfası yardıma gelemezdi. Yok bir şey diyemezdi. Dese mecburen sol elim alnımda doğrulurdum, eda katardım, ama çabuk toparlardım. Yalnız kalabilmek, belki başka bir sokakta, belki başka bir mahallede, hatta uzak bir şehirde yeniden düşmek, düşerken kendimi bırakmak, düşerken kendimden geçmek için. Ellerimden birini kıpırdatamadığımı fark ettim. Sağ elimi hayal gücümünden daha akıllı bedenime bırakmıştım. O da kaldırmamış, sağ yanına yatmış gövdemin arkasında, yerde bırakmıştı. Bu şekilde kesinlikle düşmüş biri gibi gözüküyordum. Emindim o an. O yüzden adam bana hâlâ endişeyle bakıyordu.

Endişesi saflıktan değildi.

Bir bank koysalar üzerime orada öylece kalsam. Kimse görmese beni. Yatsam. İçimdeki bu zevk dalgasıyla gözlerimi kapasam. Sadece içime odaklansam. Öyle uzun sürse ki ışıkların geldiğini fark etmesem. Orada öylece dursam. Yavaşça göz kapaklarımı indirdim. Belki korkar, belki bırakır. Bırakmadan da olur ama duruma inat, hayal kurmaya devam ettim. Orada karnımda, karnımın en içinde, iç organlarımdaki zevkli sıcaklığı düşünerek uzanmaya, uzanmış olduğum için zevk almaya devam ettim. Sanki orada kalacakmışçasına. Hayal olduğunun farkında, ama uzatmak mümkünmüşçesine. Bir ağacın nasıl şehirde yeri varsa, biraz âtıl, biraz yalnız, ya da bir heykel, o keşmekeşte nasıl kendine dingin bir varoluş buluyorsa, ben de orada yatamaz mıyım. Öylece

Bahçesinde ev olmayan duvarın demirlerine yasladı beni. Soğuktu. Karanlığı hissediyordum sırtımda. Arkamda yabani bir incir ağacı. Bir de biraz rüzgâr. Acıyan ağrıyan bir yerim yoktu ya da belki biraz dirseğim. Yüzümdeki darbenin etkisi canımı yakmıyor adeta yalancı düşüş anındaki başarılı performansımı hatırlatıyordu. Şehirden bir yalan çaldım ben de. Gibi yaptım. Düşmüş biri. Sanki biri. Böylesi de olur mu biri. Hayret uyandırdım ben de şehrin karanlık sokaklarındaki hafıza kayıtlarında. Düşmüş gibi. Eşsiz hissettim, belki de ilk defa o an. Adamın yüzündeki endişe miydi, hayret mi? Hayret olmasını isteyerek iyice baktım. Kısılan gözlerim acıyı hatırlatmış olacaklar, adam da bana iyice baktı. O da kısınca gözlerini umduğum hayretin endişeyle kaplandığını gördüm. Biraz keyfim kaçtı. Sustum ben de. Öncesinde de konuşmuyordum galiba ama susmaya böyle karar verdim. Kısa süreli bir dram.

Sonra, giderken, istediğinde beni bul dedi adam. Bir kahvehane işletiyormuş. Bildiğim gibi bir yer değilmiş. Dudağının sol yan tarafında varla yok arası bir titreme oldu, bir kıvrılma. Gülecek gibi geldi, gülmenin gülümsemeden önceki son hali sanki. Hayırhahlıkla lütuf arasında kaldım bu kez de, lütuf olmamasını umdum, bu sefer işe yaradı ama. Biliyorum. Düşer gibiykenki başarıım kadar eminim bundan, bir iki iyi niyet kelimesi adamın bıyıklı dudaklarından düştü. Lunaparkın karşısında dedi. Sol eliyle sağ omzuma dokundu, gözlerimin içine baktı. Ama en içine. Bütün beni gördü sanki, gözlerden geçti başka yerlere de açıldı, benim içimde benden fazlasını gördü. Sanki gizli bir dünya varmış, harikalar mı? En içimi gördü sanki. Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksimiñ döğr yurudıgı gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra Taksim'e ağru yurudugı gitti hem de sakince arka sırtından baktım.
Sonra o Taksim'e ağru yuruda gitti, ben de sakince arka sırtından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasından baktım
Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasına

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakince arkasına bakılm.

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de sakın

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti, ben de s

Sonra o Taksim'e doğru yürüdü gitti,

Sonra o Taksim'e doğru y

Sonra o Taksir

.. n z i a s

EW

en alt katında bir daire. Yerin de altında. Sağda sinemanın girişinden hemen sonra otoparkın bariyeri. Bir de demir giriş kapısı. Anahtarını veren eski bekçi hâlâ aklımda. Gece sohbetlerinden birindeydi. Daha çok gençsin diyerek, çocukların o'larını uzatarak, koca bir ömür var ama yanlış yerden başlamışsın.

Ne olur ne olmaz... Ne olur ne olmaz...

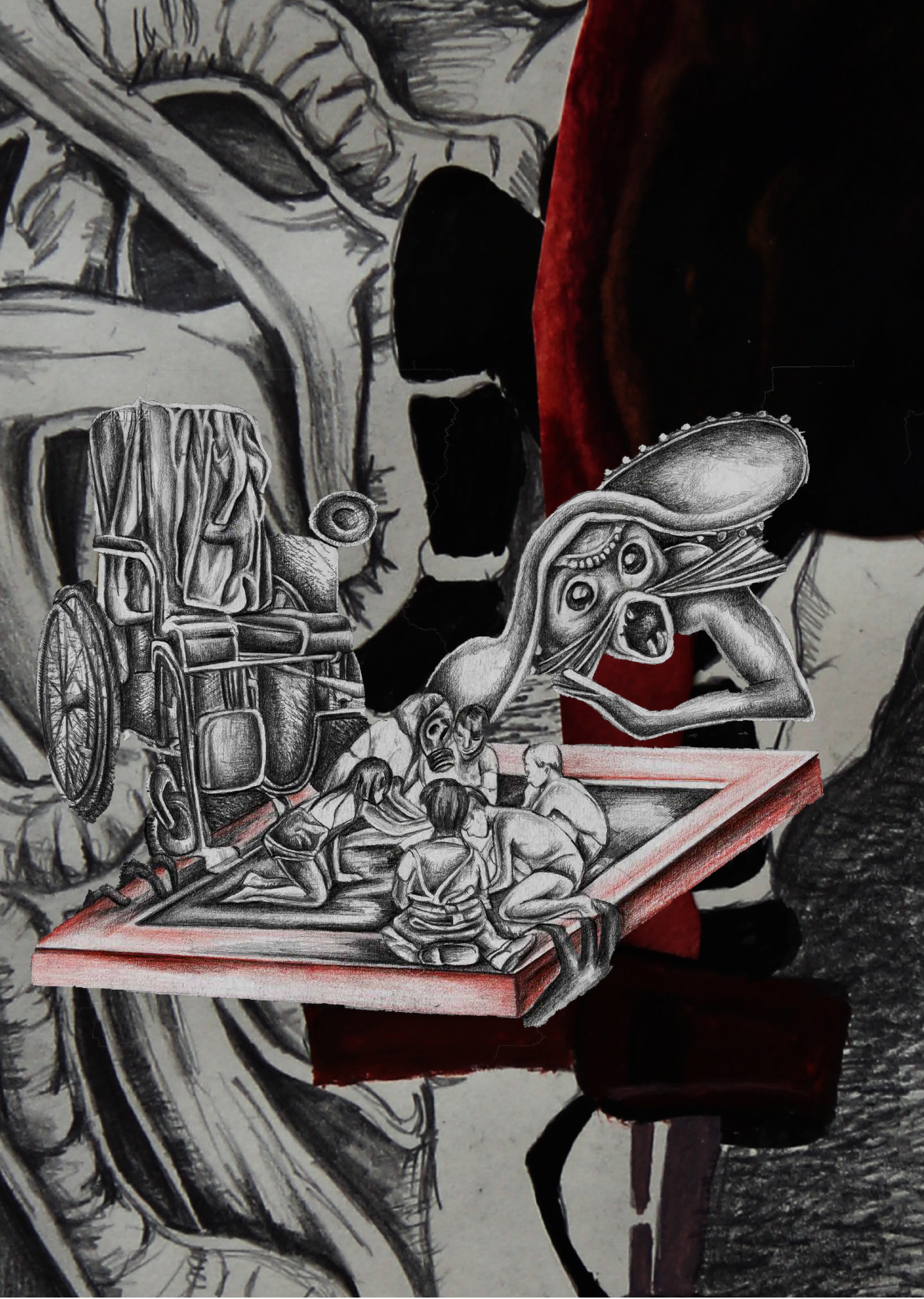
İlk girdiğimde aydınlıktı hava. Dışarı sı sıcaktı, içerisi bir dünya harabe. Sanki medeniyet yerle bir, dünyanın sonu gelmiş, arta kalanları depolamışlar. Bir ömür yetecek kıyafet, bin bir balo yetecek kostüm, 2019'un yazlığında bile dikkat çekecek cinsten, hatta belki giriş parasından muaf kılacak kadar çarpıcı. Renkli renksiz, kısa uzun, geniş dar. Sonra mobilyalar. Kırık koltuklar sağlam sandalyeler. Garip yataklar. Tabii aksesuarlar, lambalar. Bir sürü vantilatör. Katlanmış perdeler. Ha! Bir de tekerlekli sandalye. Canlı gibi duran bacaklar, kollar. Birkaç da gövde. Peruklar. Koca bir mahalle taşınacakmış gibi. Burayı bırakmışlar başka bir yere gidecekler. Öylece toplayıvermişler. Ne alacaklarını bilmeden, bırakacaklarını istifleyerek, kendilerinden boşaltılmış evleri, buldozerler buraya yığıvermişler. Hayatı sırtlarına yüklenip gidecekler birazdan. Geri gelecek olsalar örtü örterlerdi oraya buraya. Gelmeyeceklerse neden katladılar taftaları, kadifeleri. Neden tabak var masada sanki yemek yenecekmiş gibi. Neden bardaklarda su var sanki. Mumlar şimdi sönmüş de dumanları tütüyor gibi. Hâlâ kokuları burada. Makine yağına karışıyor biraz, ama cılız dumanları hâlâ havada.

Köşeye mi atılmış? Sadece öyle mi denk gelmiş?

Plastik ağacın arkasından ilerledim. Bir şeyleri bozmak istemez gibi, sessizce, kedi adımlarıyla. Koridordan geçtim. Sessizlik ürkütücüydü ama dışarının gürültüsünden daha fazla değil. Uyumaz gibi yürüdüm. Bir labirent, Alis'in harikalar diyarı ya da Freddy'nin kabusları bölümü. İlk beyaz perdeyi gördüğümde ağlayacak oldum. Bir şey dolandı mideme, boğazıma yumruk, gözlerim puslu. Tuhaf bir his kapladı içimi, endişeyle buruk bir heyecan karışımı. Film var mıdır dedim, projektörü çalıştırabilir miyim. Piyango vurmuş ama ikramiye enflasyondan erimiş gibi bir durum peyda oldu. Yüreğim elvermedi, deneyemedim makineyi çalıştırmayı.

Öylece oturdum, hayallerim ekranda, gündüz düşlerim gece buhranlarım, seksenlerden kalma bir pornoya döndü durdu orada.

İlk günler ekranın önünde geçti, sonra sahnede, bazen eski kokan yatakların üzerinde. Koltukta. Masanın altında, sallanan sandalyede. Elimde Vat 69, kalbimde gece kulübü, dudaklarımda acımtırak bir tat. Gözlerim hafiften şehla. Yavaşça dönen başım, onunla birlikte bir dünya hülya giderek hızlanan, en sonunda bedenimden kurtulup dışarı çıkan fotoğraflar. Bırakıp da gitmiş olanlarla konuştum önce, tahmin ettim, kimler bu sahnelerin üstünden geçti gitti. Kimler altından. Kimler görmeden, hatta bakmadan. Sonra bekçiye düşündüm. Bana anahtarı verirken gururunu. Hiçbir şeye dokunmamış olması ne garip. Kim bilir kaç kez gördü bu eşya yığınlarını, bu kostüm dağlarını. Kendini küçük hissettiği için mi yoksa dışında gördüğünden mi? Ya da sadece saygıdan mı? İnsan bir şehirde ya da koca dünyada, ahali terki mekân eyledikten sonra yapayalnız kalır da gidenlerin bıraktıklarına saygı duyabilir mi? Merak nerede peki? Ahlaklı bir merak en azından. Ama benimkisi ahlaksızdı. Her deliğe burnumu sokup, her kumaşta bir leke, her dolapta saklanmış bir sır aradım. Günlerce gezindim operanın kalıntıları arasında. Buldum zannettim ama rüyaymış, masallarını yazdım ben de. Türlü yalanlar, çeşit çeşit fantazyalar ekledim yıkıntılara. Binlerce hayat geçti oradan, yarı erotik, yarı eğlence ama tamamıyla bilmece, binlerce hayat geçti oradan, her daim bulunmaz hayatlar, film konuları, eşsiz senaryolar.

Yavaş yavaş yerleştim yeni evime. Günler geceleri kovaladı, geceler bitmek bilmedi, sonra en baştan yine yine yine. Yıkılmış medeniyetin kalıntıları arasında dolandım durdum, bulduğum parçaları birbirine ekledim. Hayat bazen bir sürpriz, bazen alakasız bir yapboz, bir dudağı yerde diğeri gökte bir canavar, bir gözü işte diğeri oynışta bir melek, bir peri, ama her daim bir masal, masalın asıl kahramanı, kahramanın gizli gücü. Bir hançer, bir kılıç, hayat keskin bir silah. Kestiği yerde önce sadece bir boşluk, sonra giderek artan yanma hissi, sonra acı, ilk damla kan, sonra bir tane daha, bir tane daha, nihayet oluk oluk, koyu kırmızı akan kan. Hançeri elime aldım bu kez sanki, ben de masalın içinde olayım diye.

Anne baba cehenneminden kovulalı birkaç ay olmuştu. Yeryüzüne sert bir düşüşten sonra bir sarhoşluk yerleşmişti sanki beynime, gözlerimin hemen arkasındaki bilinçaltına giden hücreler dehşetli bir hızla çalışıyor ama yetişemiyorlardı gelen uyarıların şiddetine. Rastlantı bana demir kapıyı açmıştı. Otoparkın bariyerinden hemen önce, sağdaki demir kapıyı. İçeri isteyerek girdim. Biraz korktum, ama bile isteye ilerledim yıkıntıların arasından. Sonra da şehrin yıkıntılı hafızasından kendime yuva yaptım. Benim de bir sahnem vardı artık, hatta belki de kahramanı olduğum bir film, bir hikâye ama umarım bir fotoroman. En dramasından, renkli olsa daha iyi ama siyah beyaza da razıyım. Diye düşünerek yine yıkıntıların arasına bırakıverdim kendimi, yumuşakça ama şehvetle. Nasıl bir haz, varolmanın dayanılmaz hafifliği, yine bir kitap, yine seksenlerin izleri, eyvah yine bana hasret var, kendimden hasret, bir uçurumdayım sanki, aşağıda devasa bir boşluk, şehrin yıkıntılarıyla birlikte yuvarlanıyoruz. İnanılmaz bir eser, eşsiz bir manzara, ihtişamlı bir tablo adeta, bir uçurum filmi. Baş döndürücü bir yapım. Benim de bir sahnem var artık, benim de bir filmim. Kim bilir, belki afişe bile koyarlar.

S
A
H
N
E
:

GÖZLERİNİN
RENGİ
OLMAYAN

İNSAN

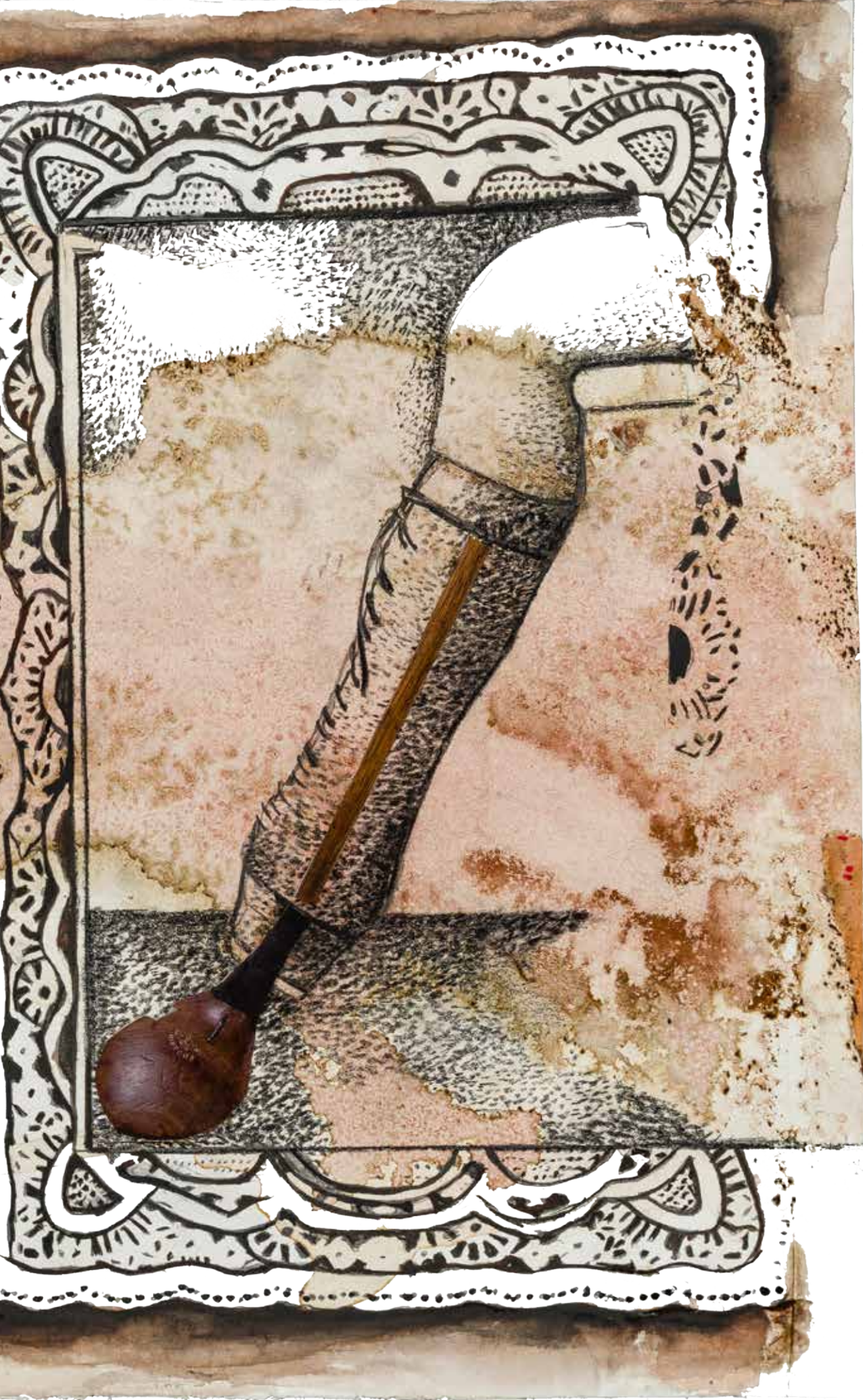
İstiklâl'in girişindeydim, Taksim'in bittiği yerde arabalar bekliyordu. Binsem mi binmesem mi diye yürüdüm önlerinden. Başımı hafifçe kaldırdım ışıksız gökyüzüne doğru. Kilisenin duvarlarından gece yenen hamburgerlerin yağları akıyordu, simsiyah katran gibi bir yağ, damarları tıkayan cinsten, nefes kesen, hop oturtup hop kaldıran bir yağ. Binanın kubbesinin önünde kocaman bir reklam panosu. Şampuan reklamı, mavi şişeli, Aaah Belinda gibi bir şey. Pek eşsiz bir aktris var panoda. Şampuanın şişesiyle aynı renk elbisesi, saçlarını o ürünle yıkadığında çok daha parlak olduğuna yeminler ediyordu. Gözleri direkt objektife odaklı, otuzlarının ortasında bir kadın, saçları parlak, omuzları çıplak, Taksim'in semalarından bir sima dümdüz bana bakıyordu, nereye gitsem, nerede olsam göz gözeydik. Adımlarımı hızlandırdım.

Gözetlenmek tutkal gibidir. Bir kere bulaşırsa, dikizleyene bir kere maruz kalırsa insan, gözaltında olmak uzar da uzar. Yaz sıcaklığında üzerine bastığınız sakız gibidir, kurtulamazsınız, kurtulmaya çalıştıkça his artar, yayılır, huzursuzluk olur, midenin içinde büyüyen dikenli bir ağaç. Unutamazsınız artık onu. Sanki hemen arkanızda, sanki hep ordadır, başınızı çevirirsiniz, göremediğiniz yere kaçar, diğer tarafa hızla çevirirsiniz, şaşırtıp yakalamaktır amaç, ama aynı hızla yine kör noktada biter savaş. Sonunda yenilirsiniz, bırakırsınız kendinizi, artık izlendiğinizi bilerek, ağacın dikenlerini hissederek devam edersiniz. Kaçış yoktur. Beyaz bayrak en iyi ihtimal, ya da yenilginin parçalanmış çaputları. Teslimiyetin dibindesinizdir, kollar iki yana açılmış, yüzde bir çaresizlik ifadesi, saklandığınız yerde saklanamazsınız artık. Gözlerden sniper sizi ultra güçlü dürbünden izlemektedir.

Parlak saçlı kadının gözlerinde şehrin gizli kameraları varmış gibi devam ettim. Işıklar açılabilse, gündüzler geri gelse beni yayımlarlar belki. Çay saati zamanı, tekrarı gece yarısı. Parklara yerleştirdikleri devasa ekranlardan izler insanlar, benim haberim olmaz, çekirdek çıtlatırlar, çekirdeklerden yatak yapar günler geceler beni izlerler. İzledikçe katılır, izledikçe kasılır, boşalırlar. Başlı başına bir eğlence programı. Aynen o filmdeki gibi, ama daha arabesk, Taksim versiyonu. Gösteri dünyasına hoş geldiniz, başrollerde İstanbul kaldırımları, ihtişamlı kalıntılar ve opera faresi. Hayatın baharında, hayatı öğrenmekle öğrenmemek arasında. Gerilim. Labirentin içinden çıkabilecek mi? Yolu bulabilecek mi? Ariadne'nin ipleri bu kez yanlış yolu gösteriyorlar, bir değil, bin taneler. Karmakarışık her şey. Nasıl da zorlu bir senaryo. Her yerde bir trafik panosu, çıkmaz sokakta otoyol, sağa dönülmez önünde hemzemin geçit, sollamanın serbest olduğu düz çizgiler, kasislerin önünde hız limiti sonu. Binaların cepheleri gerçeğinin tıpkısı bir İstanbul ama içlerinde bir boşluk. Sahte bir geçmiş, sanal bir medeniyet. Tarlabası'ndan geçmişiz tarla durağında iniyoruz. Bizim fare kıvrandıkça çekirdekler çitleniyor. Fare koşturdukça alkışlar, kocaman açılmış, ekrana kilitli gözler, hayret nidaları gökyüzünde panayır, kahkahalar yeryüzünde vaha.

Ben yürüdükçe caddede insan sayısı artıyordu. Her adımda biraz daha çoğalıyorlardı. İnsanların şehrin bu kısmındaki sokaklarda bu kadar kalabalık olmalarına oldum olası şaşırdım. Geçmiş hiç olmamış, bugünler hiç bitmeyecekmiş gibi rahatlar. Binalardan başka not alan yok mu bu mahallede? Sanki gerçek bir hayatları varmışçasına ilerliyorlar, bir işe bir eve bir okula bir restorana gidiyorlar, bir müddet duruyorlar gittikleri yerde, belki bir süreleri var, bekliyorlar öylece, kapının arkasında on altı dakika yirmi dört saniye mesela, sonra çıkıp öteki işe, öteki eve, öteki okula, öteki restorana doğru yine yürüyorlar. Gerçek bir hayatları varmış gibi. Ekrandaki tek fare ben miyim? Hayatı yamalı bir hikâye olan bir tek ben mi varım? Bunca yürüyen insan beni dikizleyebilirken ben neden onların kafalarının içini, en azından bir nebzesini göremiyorum?

Dar kaldırımda yüzyıllık duvara çok yakın yürüyordum. Duvarda manyetik bir çekim sanki, bense ince demirden bir korkuluk, uzaklaşamıyor çarpıyordum. Bina adeta benimle iletişime geçmişti. Belli ki söyleyecekleri vardı bana. Pürüzlü yüzeyi kolumun derisinde sıyrıklar bıraktı, neden orada olduğu belli olmayan paslı bir çivi biraz daha fazlasını istedi benden. Acaba ben bilerek mi yaklaşıyordum ? Gerçekten bir diyalog ihtimali var mıydı aramızda?

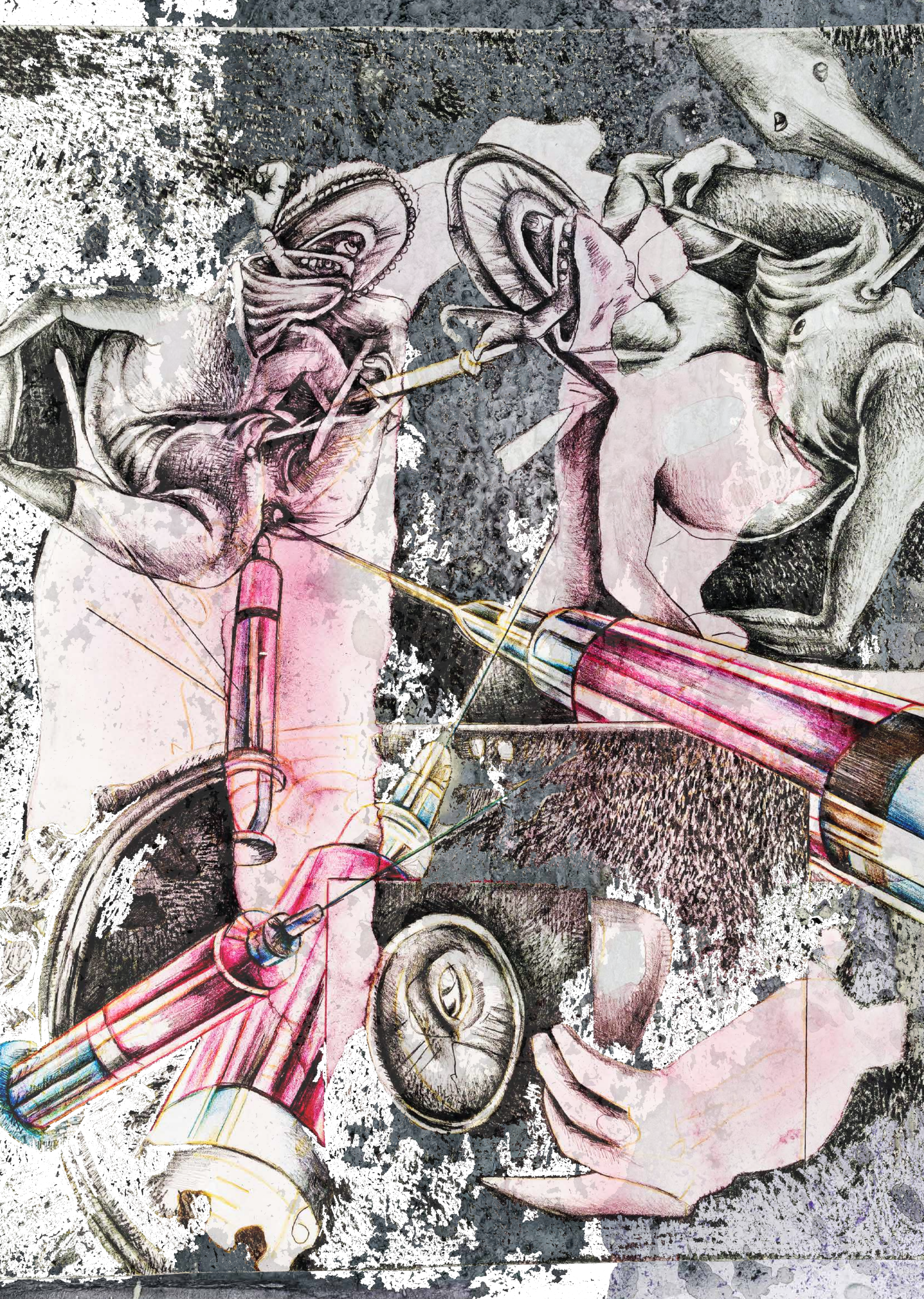

Her şey o an oldu. Karşı kaldırımdan bana doğru yaklaşan kadını fark ettim. Önce normal bir karşılaşma gibiydi. Bir sokakta yolları kesişen her iki insan gibi diğerini görmeden yürüyorduk. Ben de, o da. Normal şartlarda birbirimizin farkına varmadan karşılaşip ters yönlerde yürümeye devam ederdik. Yine öyle olacak gibiydi.

Uzun boyluydu kadın. İnceydi. Ne genç ne yaşlı. Tanımsız bir endamı vardı. Korkulukla eski bir mankenin tek bedende vücut bulmuş hali. Kadife pantolon, yeşilimtırak, eski moda bir gömlek. Tiril tiril, ütülenekten can vermiş bir kumaş, zamanında zevkle seçilmiş. Bej şimdi, eskiden açık sarı, gelecekte kim bilir hangi rengin kirlisi. Çiçekler var üzerinde, ara sıra çiçekler, küçücük, renkleri belirsiz, ama mavi olsalar gerek. Operanın alt katından çıktığını düşünebileceğim ayakkabılar, başka bir dönemden sanki, ellili yıllar belki. Sabit bir ritimle düz adımlar atıyordu kadın. Yüzü hafifçe öne eğilmiş, bakışları adımlarının biraz önünde. Düşünceli bir ifadesi vardı sanki, belki de tam tersine hiçbir şey düşünmüyordu. Yüzünün öne düşmesine muhtemel bir sebep, örgü bir kasket vardı başında. Kaba düğümlerle örülmüş kırmızı, kıpkırmızı bir kasket. Saçları nasıl acaba? Derken arkasından *koşan çocuğun patirtisini fark ettim.*

Çocuk kadının aşırı sıcak suyla yıkanmış versiyonu gibiydi. Hık demiş burnundan düşmüş. Narin, zayıf bir beden, ince burun, beyaz ten. Varla yok arası bir silüet. Başka bir medeniyetten gelmişçesine eski, ikinci el mağazasından araklanmış gibi kıyafetler. Ve pek tabii kırmızı yün bir bone, el örgüsü, olmasa eksik kalacak. Çocuk değil de çocuk hayaleti sanki, elinden geldikince hızla koştu ve kadının elini tuttu. Sadece kıyafetler miydi başka bir dünyadan gelen, içlerindeki bedenler yarı Mars'tan, yarı Venüs, Uranüs de olaya katkıda bulunmuş gibi, Güneş sistemi kısa devre, dönmez olmuş, uydular parça parça, galaksi kendini şaşırmış, Samanyolu'nun da mı elektriği kesilmiş? Sanki galaksiler arası ısınlanma sırasında bir hata olmuş, kadınla çocuğu, kendilerini bir anda yeryüzünde bulmuşlar. İstanbul'da üstelik. Ne talihsizlik, nasıl büyük bir yanlış!

Koştı ve kadının elini tuttu çocuk. Başını kaldırdı, sonra hafifçe yana yatırdı. Şaşı gözleri beni tam o an gördü. Asıldı kadının eline, benden ayırmadan bakışlarını, çekiştirdi. Şaşkınlık çocuğun merakını uyandırdı. Daha çok bana bakmak istiyordu. Anne, dedi sonra, gördün mü adamın *gözlerinin rengi yok!*
gözlerinin rengi yok!
gözlerinin rengi yok!
gözlerinin rengi yok!
gözlerinin rengi yok!
gözlerinin rengi yok!

Şok şok şok.
Şok şok şok.

Şok şok şok.
Şok şok şok.
Şok şok şok.

Şok şok şok.
Şok şok şok.

Şok şok şok.

Şok şok şok.

Şok şok şok.

Şok şok şok.
Şok şok şok.
Şok şok şok.

Şok şok şok. Psikolojik korku filmindeyim bu kez. Kabusa hızlı giriş. Başım dönüyor, görüntüler kendilerini tekrarlıyor, bir gidip iki geliyorlar. Objektifin ayarı bozulmuş bir türlü odaklanamıyor. Yine kalın bir buğu havada. Parklardaki ekranlarda alıcılarınızın ayarlarıyla oynamayın ibaresi, çekirdek çıtlatanlardan hayret ve hayal kırıklığı dolu bir nida. Bir rahatsızlık, devamını bekleyip beklememek arasındalar sanki.

S
A
I
N
T
:

LUNAPARK

LUNAPARK

LUNAPARK

LUNAPARK

Operada

yerin altında kaç gün geçirdim bilmiyorum. Zaman giderek belirsiz bir hal almıştı. Eskiden taş gibi, demir gibi bir maddeydi sanki, ama giderek erimiş, önce hacmini sonra şeklini ve en sonunda da muhteviyatını yitirmişti. Kâh hızlı kâh yavaş akıyor, hatta buhar oluyordu. Hayatımın geri kalanında tekrarlanacağını hissettiğim bir kayıp halini almıştı zaman. Düzenli ya da düzensiz aralıklarla bu mefhumu unutacak, onunla birlikte kendimi de dehlizlere atacaktım. Ne zaman ve nasıl çıkılacağı belli olmayan dehlizler, sonu ya da amacı olmayan labirentler, bazen bir hapis hissi, bitmek bilmeyen bir oda, duvarları giderek gerileyen, kapısı olmayan, ya da sonsuz gibi tekrarlanan beyaz kör edici bir aydınlık... Bundan sonraki yaşamımda sık sık o odaya kapatılacak, zaman denilen o sonsuz aydınlığın esasında ışıksızlık olduğunu anlayarak kaybolacaktım. Bazen tekinsiz, bazen umursamaz bir başboşluk peyda olacaktı, yarından düne, bugünden dünyanın sonuna ışınlanacaktım.

Alkolden mi sarhoştum, yoksa zaten sarhoştum da başım dönmeye devam etsin diye mi içiyordum?

Operada en alt kat mahzendi. Onun da altında dünya vardı, ama benim dünyaya o günlerde pek ilgim yoktu. Düzenli olarak mahzene iniyor, gidenlerin bıraktıkları şişelerden birini alıp geri üst kata, yani yerin altına çıkıyordum. Merdivenlerde adımlarım bana hep aynı hisleri veriyordu. Başım dönmeye başladı başlayacak, her iniş bir korku, her iniş bir tereddüt. Ya düşersem, bir daha yerden kalkamazsam. Bir şey olur da beni tutarsa, ya da sadece ben o an, aniden, sürpriz bir şekilde hareket etmekten vazgeçersem, artık hayattan elimi eteğimi çekmeye karar verirsem, dünyayla arama operayı koymak ya da filmi sonlandırmak istersem... En ağır basanı aşağıda bir katil beni bekliyor düşüncesi.

Havayla yeknesak olmuş bir katil, en korkuncundan, görmeye imkân olmayan bir köşeden sezmeye imkân olmayan bir hızla, tepki vermenin imkânsız olduğu bir anda, en olmadık şekilde çıkıp üzerime atlayan, elleriyle ya da bıçaklarıyla etlerimi parçalayıp, beni yavaş yavaş kanatan bir ameliyat katil.

Yüksek bir ölüm ihtimali. Mahzende beni bekleyen acılı sonun dehşet veren görüntüleri.

Ama işte hikâye bu ya olaylar bir anda değişiyor, korku filminden lirik şiire kayıveriyordu. Elimde koyu renkli şişe, mahzenden yukarı çıkarken dudaklarıma birazdan degecek buruk tadın düşüncesi beni hafifletiyordu. Ne de kolay tırmanıyordum demir merdiveni, basamakları üçer beşer, düşe kalka çıkıyordum. Tüy gibi. Sanki mahzenin aslında şehirden daha karanlık olmayan canavarı beni kovalamış ben de son anda kurtulmayı başarmıştım. Sanki korku filminin en heyecanlı sahnesindeydim, tam o rahatladığınız yer. Kasılmayı bıraktığınız tekrar hareket edebildiğiniz, elinizin patlamış mısır kutusuna, nihayet, tekrar uzandığı an. Artık koltuğunuzda ya da oturduğunuz yerde, yattığınız yatakta biraz kıpırdanıp pozisyon değiştirebilir, geçici olduğunu bile bile, kahramanın kurtuluşunu kutlayabilirsiniz. Yeni bir iniş başlayana kadar.

Mey şişesi elimde, öylece duruyordum bazen. Dünya da duruyordu sanki. Etrafımda terk edilmişler mezarlığı, geride bırakılmış eşyaların ortasında, hayaletler bile yokken ortalıkta, koltukta kıpırdamaktan korkarak, bir köşede kıvrılmış yatarak, korkunç derecedeki yüksekliklerdeki tavana bakarak, öylece duruyordum. Ekranları kapatmışlardır artık diye düşünüyordum. İlgi kalmamıştır.

Filmin sonu gelmiştir. *THE END*. Devamı yarın değil, haftaya hiç değil. Ama yine de kendi sonuyla bitmiş bir film hissi vermiyordu benimki. Daha çok beklenmedik bir son. Yönetmenin dayattığı, sanatı zorlamışlar da yapmışlar hissi uyandıran, olmadık sonlardan. Hikâyenin değil sadece filmin sonu. Geçici bir kapanış. Yalandan bir final. Hatta belki sadece film kopmuştur, tersten tekrar sararlar, belki son günleri yine oynatırlar. Yine endişeyle mahzene inerim, yine alelacele çıkar kaçırım canavardan, belki yine kopar film, sonra yine, belki bu sonsuz film döngüsünde kalırım, yine şarap içerek, yine sarhoş, yine başım dönme dolapla korku tüneli arasında.

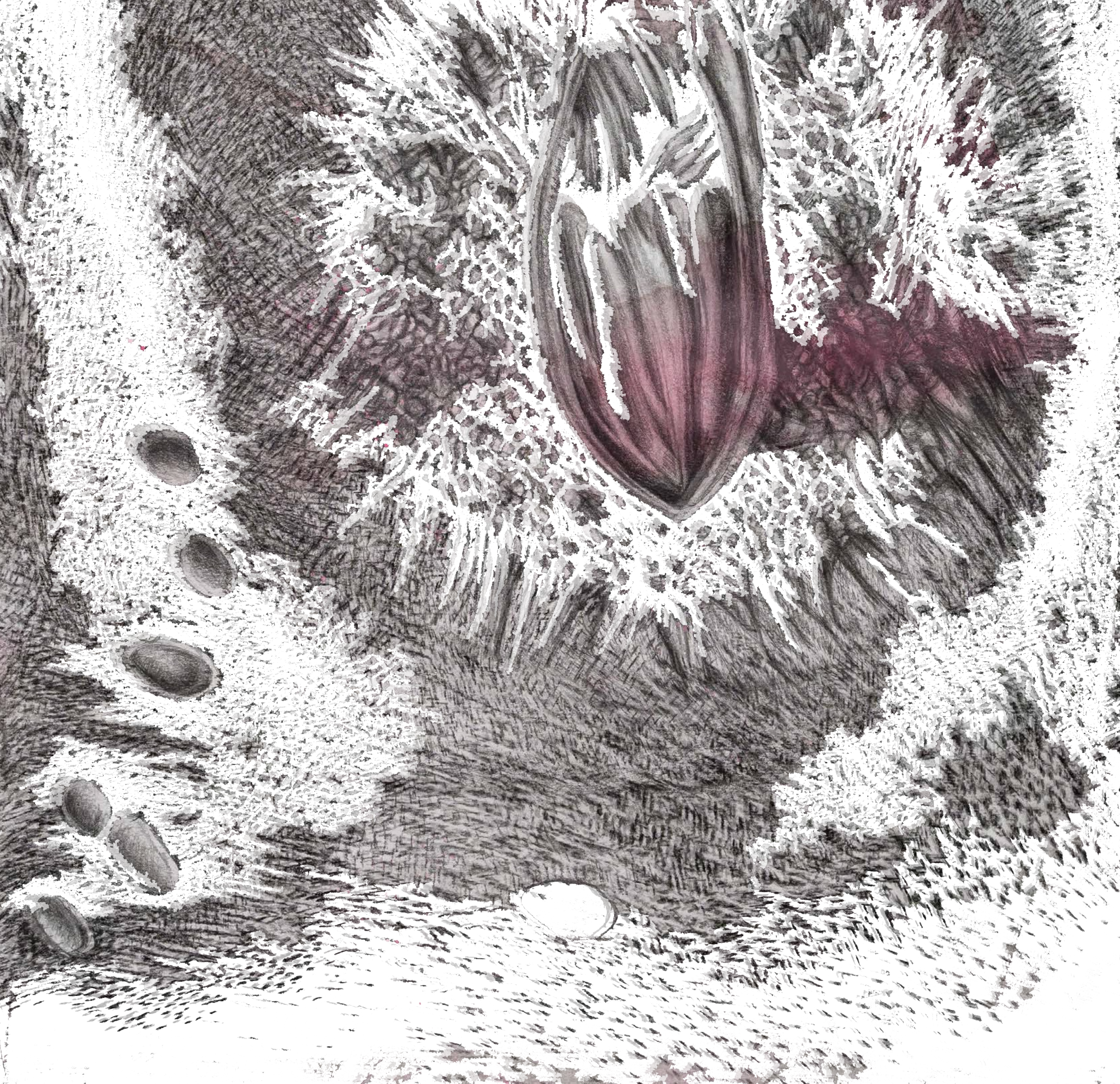
Sonra dünya yine dönüyordu. Ben ne dersem diyeyim. Fark etmiyordum. Ama dönüyordu, başımla birlikte. Işıklar olsa keşke diye düşünecek oldum. Işıklar olsa dünya böylesine dönerken, ortalıkta ya da en azından kenarda bir yerde neşeli bir şeyler olurdu, disko topları, araba farları, gece bekçisinin feneri, ya da en azından maytaplar. Lunapark olurdu diye aklıma geldi. Beden savurucular, iştah açıcılar, hayal pezevenkleri, korku tünelleri, kahkaha aynaları olurdu. Belki şehirden kaçanlar bile geri gelirdi. Etraf hayaletlerle dolardı, hem hayaletler hem yaşayan ölüler. En azından gezginler olurdu, gezip görenler, *gezip geçenler...*

gezip geçenler...

gezip geçenler...

gezip geçenler...

gezip geçenler...

Lunaparkın peşinden attım kendimi dışarı. Işıksız sokaklarda kayboldum, şehirde eridim, kaldırım taşı oldum, karanlık oldum. Duvarların içinden, rüzgârın hafif üstünden, pencerelerden geçerek. Binalar beni içlerine aldılar, taş oldum. Binalar beni içlerine aldılar, beton oldum. Demir oldum. Merdiven oldum. Tırabzan oldum. Binalar beni yine içlerine aldılar. Sindirdiler. Taş oldum. Yine taş oldum. Yine karanlık, yine kaldırım, yine yerle yeknesak oldum. Şehrin meydanlarında kıvrıldım, sokaklarında uzadım, asfaltta düz oldum, geçitlerde kambur. Kırıldım, eğrildim, büküldüm. Kendimi bıraktım. Ben şehir oldum, şehir ben oldu.

Sanki bedenim beynimden bağımsızlığını ilan edip kendi rotasını çizmişti. Gezinti bahanesiyle başladı yolculuk, kafa değiştirmek, hava almak ya da bunun gibi bir şey. Post-travmatik terapi gezintisi! Sanki hiçbir hedefi yokmuş gibi. İlk defa olmuyordu bu ama bu kez inatçıydı kendileri. En dolambaçlı yollara girdi. Ücra köşelerden geçti. Yedi tepe düz, sonra yedi tepe ters, haraşo, sokaklardan kendine kazak ördü. Giyse bir türlü, giymese bin.

Şehirde lunapark örgüde kaçırılmış ilmek gibiydi. Eğreti duruyordu. Eksik bir şey vardı, ya da yama gibi eklenmiş, fazladan bir parça. Dünyanın içine düştüğü kasvetli karanlıkla uyumsuz bir çaba gibi işlemeye devam ediyordu lunapark. Yersiz yurtsuz, umarsız anlamsız, gereksiz ve ahenksiz oyuncaklar. Girişin şatafatı ışıklarla birlikte sönmüş, insanın tüylerini diken diken edecek kadar tekinsiz bir kapıya dönüşmüş. Birkaç ziyaretçi ruh gibi dolaşüyor, konuşmaya cesaret edemez gibi bir halleri var. Pamuk helva satıcısı keçileri kaçırmış hüzünlü bir türkü söylüyor, duyanlar şekerleme yemeyi bırakıp rakıya vuruyorlar kendilerini. Tam karşımızda dönme dolap ağır aheste. Çarklara bir manivela bağlamışlar, kapanmış spor salonlarından adam kiralamışlar, döndürüyorlar. Ama öyle yavaş, öyle yavaş ki bindikten sonra en yukarı çıkmak için uyku uyumak, inmek için mevsim değiştirmek gerekiyor. Atlı karınca da dönme dolaptan hallice, adamların kol kuvvetiyle döner gibi yapıyor. Sporcular yorulmuşlar, kimilerinin canı çıkmış, yerlere serilmişler, diğerleri kollarından, bacaklarından olmuşlar. Kas yırtılması, tendon kopması, eklem ağrıları, tükenmişlik sendromu. Balerin deseniz, baleyi bırakmış, derviş olmuş semaya vermiş kendini. Çarpışan arabalar binmeyenlerin binenleri ittirmeleriyle ilerliyor, çarpıştıklarında arada kalanların acılı bağırsıkları etrafa yayılıyor, birkaç bacak, birkaç kırık ayak, devam ediyorlar. Kahkaha aynalarını tamamen kapatmışlar, korku tüneline zaten ihtiyaç kalmamış.

Biraz dolandım ben de, harap insanlar, yıkılmış ruhlar, kendini kaybetme memurları arasında. Zincirlere binmeye bile yeltendim. Bacaklarımı sallamak, biraz rüzgâr yapmak için. Bilet sırasında hevesim kaçtı. Aradığının lunaparkta değil, yakınında, hatta karşısında olduğunu hatırladım, arka kapıdan çıkıp karşıya geçtim. Kafe tam düşündüğüm yerdeydi.

S
A
N
E

rearte

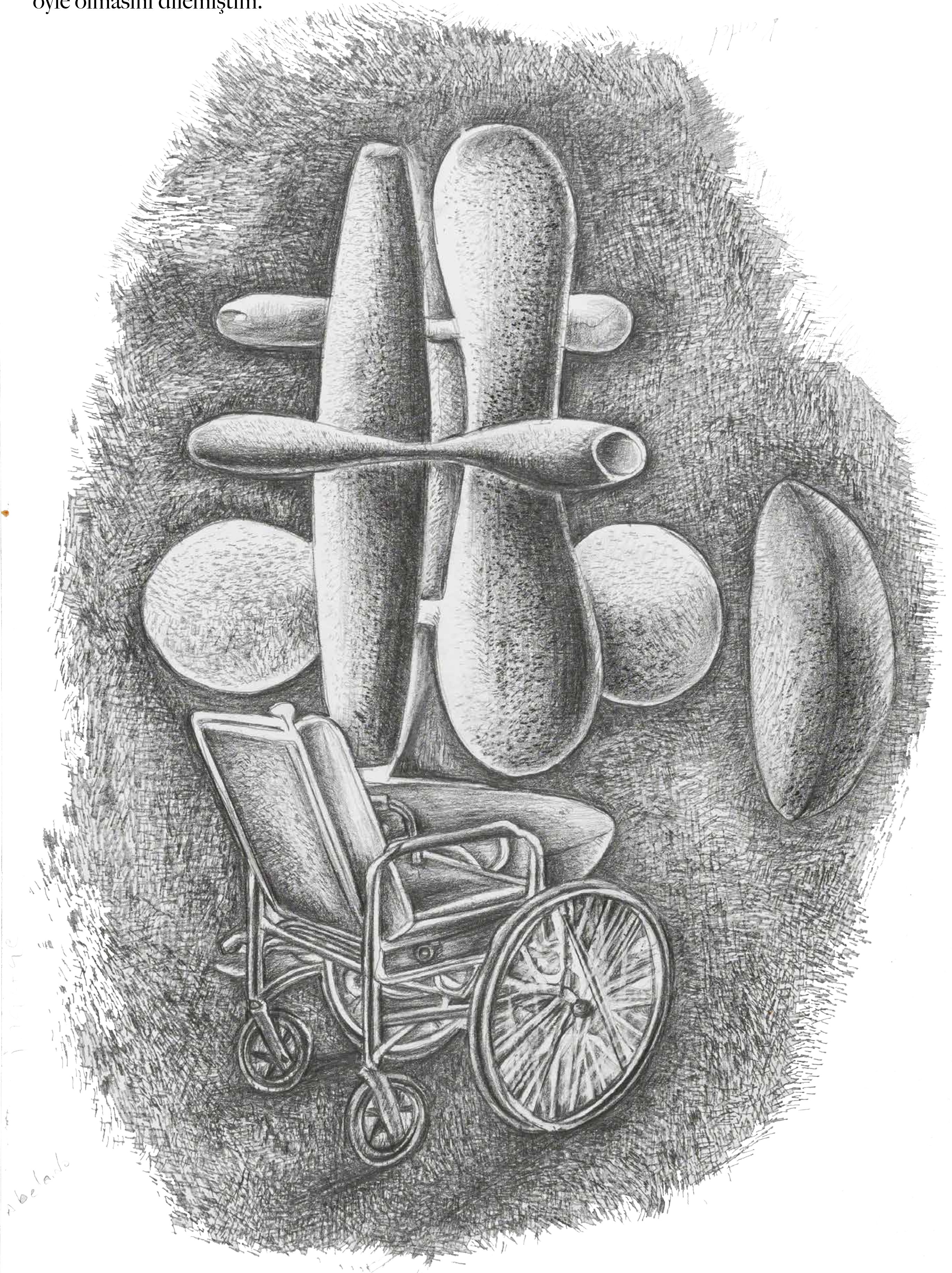
Beni Sıraselviler'de yerden kaldıran adamın kafesi kahveye, kahvesi kafeye benzemiyordu. Örtülü masalar, demir sandalyeler, yalancı deri yastıklar, hem çay hem şarap, hem gazoz hem rakı. Gelecekte yaşasak doğu batı sentezi dedirtecek cinsten. Ben tezatlar krallığında yolculuğa çıkmış, nazar boncuğunu ve yanında belirecek maneviyat dolu şişeyi ararken adam perdeyi aralayıp arkadan çıkıverdi. Arkadan öne, kulisten sahneye. Yine operaya yine sinemaya gönderiyoruz diye düşündüm. Bayağı gösteri toplumu işte.

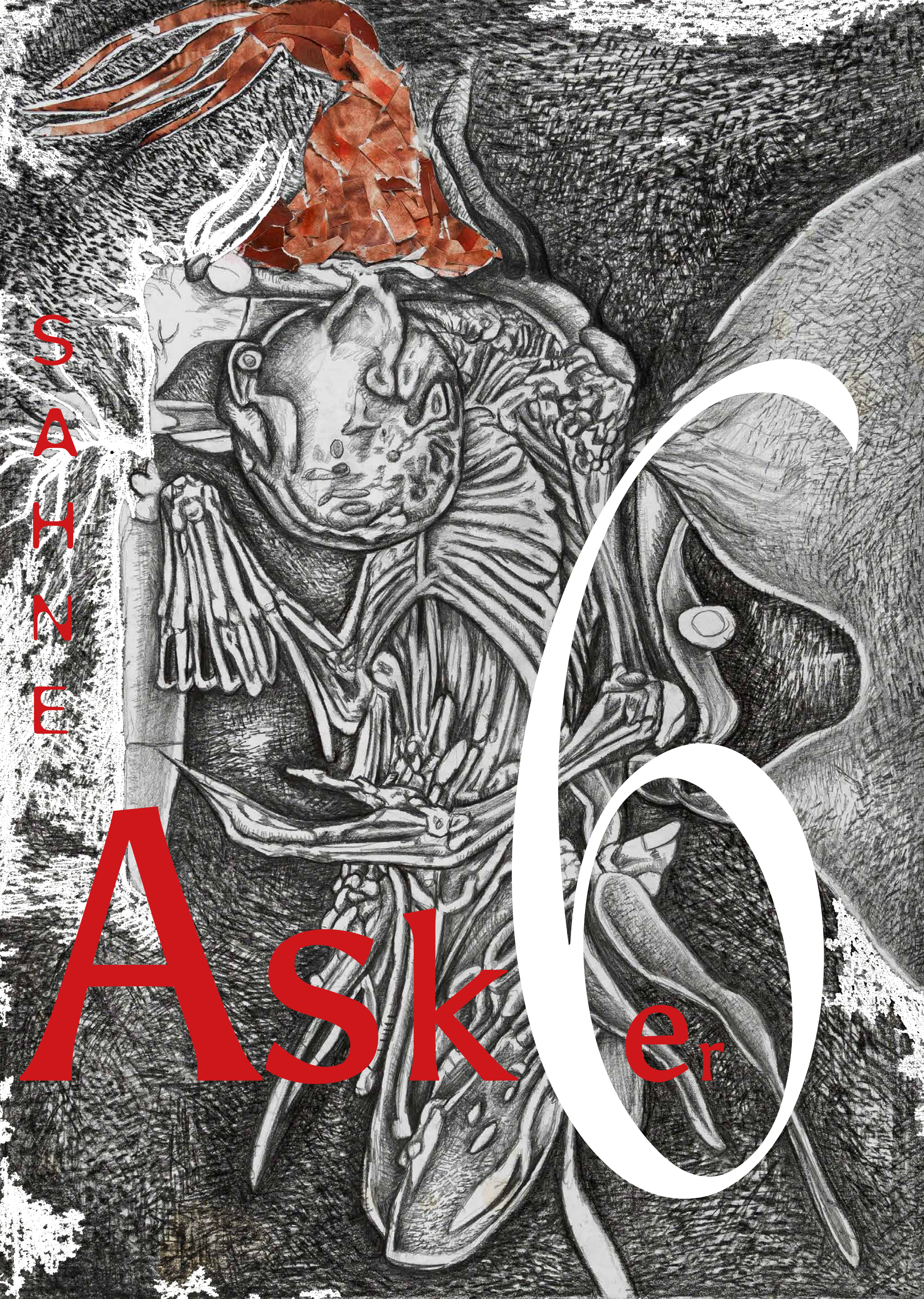
Perde hızla aralandı. Ama adam cüssesinden beklendiği gibi, üzerinde taşıdığı ağır sakinlikle kırıktan geçti. Elinde bir şey vardı. Bakmak, görmek istiyordum, ama gözlerim eline kadar inmiyordu. Bir an bile yüzünden ayrılamıyordum adamın, bana bakmayan bakışları bana bakar olduklarında kaçırmak istemiyordum. Hatta işime gelmiyordu, zira o günkü işimi bilinçaltım tayin etmiş, gerekli açıklamaları yapmamış ve damarlarıma zerk ettiği merak zehriyle beni buraya yollamıştı. Yüreğim el vermiyordu. Belli ki adamın bir işi vardı. Meşguldü. Dalgın hatta. Bakışlarının dış çeperi beni fark edince önce görmedi, bir gölge dedi sadece, gölgenin kafenin içinde olduğunu idrak etti, sonra bir insana tekabül ettiğini ve belirli belirsiz bir ısrarla kendisine baktığını. Yine sakince kafasını bana doğru çevirdi ve bakışları benim bekleyen gözlerimle karşılaştı. Yine anlayamadım, yüzündeki endişe miydi hayret mi?

Oturduk önce. Göz açıp kapayana kadar bir çilingir sofrası kurdu. Ayva dilimleri ve rakı. Sele zeytin ve zeytinyağı. Bol roka, birkaç parça simit ve pancar turşusu. Bir de İzmir tulumunu getirdiğinde biraz muzip gülümsedi. Daha çok düşeceksin dedi. Düşmek senin sanatın olacak, düştükçe hayat sana kapılar açacak, düştükçe yürümeyi de öğreneceksin ve düştükçe ben senin yanında olacağım. Düşmeni izleyecek, belki hayret edecek, belki endişe duyacağım, ama düştükçe seni kaldıracacağım. Belli ki birbirimizi tamamlamıştık. Onun hiç düşmez bir hali vardı, düşmeyi bırakın tökezlemiyordu bile. Benimse yürüyüşüm seyredenlerin yüreklerini hoplatıyordu. Düştü düşecek bir edayla ilerliyordum ancak, bayağı yalpalıyordum hayatta, her fırsatta sendeliyor, sıklıkla da düşüyordum. Bilerek ya da bilmeyerek, isteyerek ya da istemeyerek. Sadece beni kaldırmak değil olay, düşerken de yanımda olan ama düşmeyen biri, beni izleyen ama düşüşümü engellemeyen, kaldırırken de bak gördün mü demeyen, ben dedim demeyen, gözünde yargı değil ister endişe ister hayret olan biri. Böyle birini benim unutmam doğama aykırı, böyle biri değilmiş gibi davranmak onun için imkânsızdı. O da bir düşene ihtiyaç duyuyordu belli ki.

Ben durumu anlattım. Ara sokakta karşılaştığım başka bir zamandan gelmiş gibi görünen kadını, kadının küçültülmüş kopyası çocuğun bana dediklerini. Aynayla karşılaşmamı ve artık içinde bulunduğum çıkmaz sokağı. Anlattıkça bir şey oldu, daha doğrusu dinle(n) dikçe bir şey oldu, düşüncelerim netleştiler sanki. Zihnim berraklaştı. Kendimi gitgide hafif hissettim. Az kelime tükettik ama uzun uzun konuştuk. Araya sessizlikler girdi. Her seferinde bir yıldız kaydığını düşündük. Dilek tutmadık, tutacak bir dileğimiz var mıydı, pek emin değildik ikimiz de.

Kafenin تنها günlerinden biriydi, ya da kafe zaten hep tenhaydı. Bizden başka tek ruh en arka, en köşe masada oturan üniformalı biriydi. Kahveci rakı almak için kalktığında askere doğru baktı, konuşmaya yeltenmedi, gerek yokmuş gibi sadece bir bakış attı, bir de hafif, fark edildi edilmedi bir baş hareketiyle adamı masaya davet etti. Nazlanmadı asker. Sakince kalktı, çay bardağını ve tabağını aldı, masadaki üçüncü sandalyeye oturdu. Sanki biraz heyecanlıydı, ya da en azından ben öyle olmasını dilemiştim.

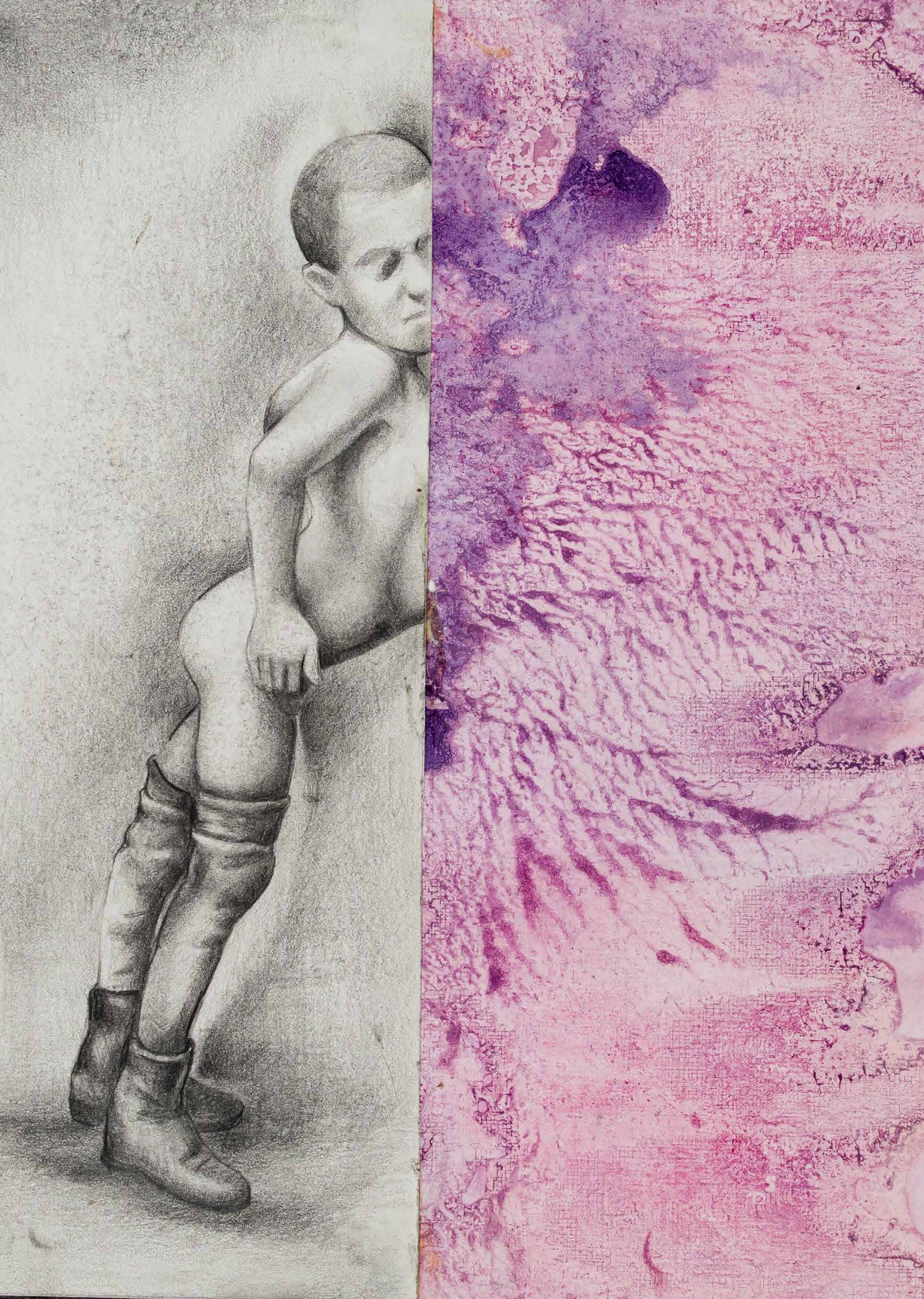

S
A
H
N
E

A
S
K

er

İvam, dedi. İsmim İvan değil. Nüfusta bir hata yapmış. Memurun eli kaymış, bir bacak daha eklemiş. Anlamı boş, geçmiş olmayan bir isim koymuşlar. Sonra hata içime işlemiş, en yakına, büyümüş benimle birlikte. Şimdi kocaman bir hata gibi yaşıyorum hayatı. Sürçmeden ötürü, dünyadaki hayatlardan bir tanesi tamamen yanlışlıktan sebep.”

Gözleri garip bir maviydi adamın. Aşırı kısa saçları vardı. Kel mi değil mi diye düşünüyordum. Muntazam dudakları, beyaz dişleri, fazla düz bir burnu, açık ama kırılğan olmayan bir teni vardı. Yanaklarında hafif bir allık. Çok az. Sıcaktan mı utanmaktan mı kanının hızlı akmasından mı? Sadece makyaj mı? Postalları gerçektir, zengin bir ülkenin ordusundan verilmiş gibiydi. Pantolonu da öyle, hem gerçek, hem temiz. Sağlam bacakları, kendinden emin bir oturuşu, dümdüz bakışları. Üzerinde sadece siyah bir bluz, ince bir kumaştan, pantolona zıt, ama gövdesiyle bir.

İvam çay içiyordu. Kaşık yoktu masada, şekersiz içiyor dedim kendi kendime, şeker de yoktu zaten. Meğer çay bardağında şarap varmış. Tavşan kanı bir öküzgözü, Elazığ’danmış. İvam sızlandı. Nerdendi ki diye mırıldandı. Sora sora bunu mu sordun, demedim, karışık, dedim. Benim babam da anam da garp kapısından, ama uzak kapılardan. Birinin kanı negatif diğerrinin pozitif, benimkisi belli değil! İçki memleketlerinden gelmiş, hafif bir sarhoşluğun ayıp olmadığı, hatta meziyet sayıldığı yerlerden. Bana da bulaşmış, başım dönünce mutlu oluyorum. Başım dönünce, hele de en başında, dünya da dönerse. Bir enerji. Bir istek. Bir dirayet. Bir motivasyon. Hepsi birden birkaç gram alkol, cam şişeden boğazıma akıyor, boğazımdan mideme, sonra kanıma.

Böylece anlaştık İvam’la. İkimizin de babaanası, anababası, ikimizin de kanı batının en karanlığından geliyormuş. Doğusu deyin siz, eğer hayal gücünüz doğudaki güneşi unutabilirse, doğunun ışığını yok sayabilirse. Şehrin ışıkları hâlâ açıkken, doğunun aydınlığının vurmadığını düşünün düşünebilirsiniz, pencerenize, yüzünüze, yatağınıza, toprağınıza, mezarınıza ve hatta rahminizin tam ortasına. Kim karnının en derinliklerindeki sıcaklığı hissetmeden âşık olmuştur ki? Kim o sıcak olmadan bedeninin hazzına sahip olmuştur. Gölgenin doğudan düşmediğini söyleyin, yüreğin doğudan gelmediğini söyleyin, sefanın doğudan bağımsız olduğunu. Ha tabii şu da var, dünyayı döndürmüşler, sağı solu, geleni gideni, kalıcısı yolcusu belli olmasın diye. Bizim doğudan kastımız, batının hemen bittiği yer, hemen komşusu, karşı sokağı, ırmağın öbür yakası. Daha uzakta kayıp oluruz, daha uzağı bilinmeyen, daha uzağı aklımızın hayalimizin ermediği diyar. Daha uzağı Nietzsche’nin unut dediği yer.

İvam sessizdi. Çok az konuşuyordu. Bütün askerler gibi belki, belki de sadece kendisi. Ben bakıyordum o bakmıyordu, ben konuşunca o gülümsüyordu, ben dokununca ağlıyordu İvam, içten içe, gözyaşları sessiz, bir garip oluyordu. Buruk diyordu bu duruma İvam, vallahi melankoli değil, sadece buruk. Koruk gibi buruk.

Israr edince biraz anlattı. Her şeyi değil, ama gerektiği kadarının hepsini söyledi. Benim dedi, dilim ana dilim değil, baba dilim hiç değil, benim olmayan, başkalarının konuştuğu *bir... bir... bir...* Tereddüt düştü gökyüzünden bir kere, bir şey dedi bitirdi cümlesini, ama o şey demek istediği şey değildi İvam'ın, lisan diyecek oldum, senin lisanın mı başkalarından alıntı yoksa? Ama sustum. Öyle ağırdan, öyle dikkatle anlatıyordu ki, çıt çıkarmadım. Adı anılmaz bir yerde çocuk olmuş, yabancı kalmış, insanlar arasında akan kelimelere, insanların vurgularına, harflerine, telaffuzlarına yabancı kalmış, daha da garibi dedi İvam, anlayarak sürgünde kaldı benim dilim. Bilerek, konuşabilerek, hatta yazabilerek, hep bir mesafe kaldı. Duyduklarım ile bedenim arasında, söylediklerimle söyleyebileceklerim arasında, hep bir mesafe vardı. Sanki kelimeler varmış da ben bilmiyormuşum gibi, sanki fiillerin zamanları varmış da ben o zamanlarda yokmuşum gibi, sanki eylemin bir adı varmış da bende bedeni yokmuş gibi. Gizemli, uzaktan bir ahval, değişilen cümleler ama dönmeyen bir dil.

Sonra dilini çıkardı İvam, derin bir yara izi vardı, tam ortasında. İşte orası dedi ne tatlı, ne acı, sadece ekşiyi hissediyor. Benim gözümünden bir yaş geldi önce, bir daha gelmesin, gelen İvam'ı üzmesin diye uğraşırken, hıçkırık çıktı. Sonra tattım İvam'ın dilini.

Yarasını o zaman aldım dilime, o zaman tattım ben de ekşiyi. *İlk defa tadar gibi.*

İlk defa tadar gibi

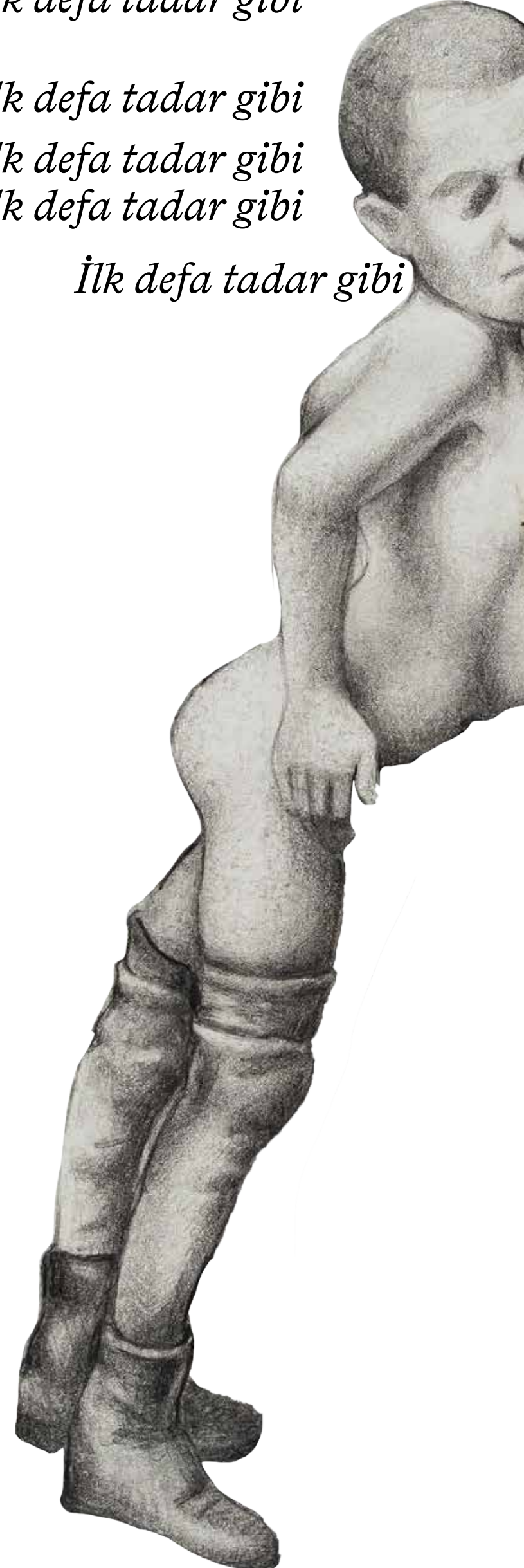
İlk defa tadar gibi

İlk defa tadar gibi

İlk defa tadar gibi

İlk defa tadar gibi

İlk defa tadar gibi

S
A
H
N
E

KARANLIKTA
AMELİYAT
MASALARI
MASALARDA
EKSİK
BEDENLER

Bir şimşek çaktı, gözün dibindeki hücrelerde uzunca bir zaman izi kaldı. Gökyüzünde bir iskelet, bir balık kılçığı, yapraksız bir ağaç dalı ya da benzeri bir şekil önce retinamda, oradan da hafızamda arşivlendi ve birkaç saliselik bir anın hatırası o andan sonraki hayata alkolün kana karışması gibi yayıldı. Karanlık aydınlanmadı ama parktaki kıpırdanmayı görecektim, gördüklerimi anlayacak zamanım oldu.

Çınar ağacının artık olmayan gölgesinde demirden bir tezgâh. Bahçe hortumu. Bisturi, makas, yara bandı, dikiş ipliği, iğne, metal şırınga. Fasulye şeklinde metal kaplar. Böbrek şeklinde diye düzelttim sonra hafızamda. Ameliyat satıyorlardı şehrin karanlığında, mutlu sonla biten ameliyatlar diye kartvizit bastırmışlar, çok gizliden, elin en altından, hatta yeraltından dağıtıyorlardı.

Gözüm yalancı karanlığa, karanlığı yaran şimşek ışıklarına ve aradaki diskovari gelgite alışınca bir denizde yüzdüğümü anladım. Tekno dinler gibi, transa geçer gibi, tüm dikkatim şakaklarımda, şimşekten şimşeğe gördüğüm manzaraya baktım. Dikkatle baktım. Görmediğim zaman da keskin baktım, gördüğüm zamansa hafızam baktı. Park bir hastane olmuş, hastane bir ameliyathane, her ağaç bir revir, her revirden birçok ceset. Çimler yatak, çalılar dolap, sessiz ve yaralı bir grup yayılmış parka, çıtları çıkmıyor. Dilleri alınmış sanki. Acaba gerçekten dillerinden mi yasak almışlar. Dillerinden mi hastalar. O zaman kopuk bacaklar neden, kollar ve olmayan eller neden. Olmayan gözler, olmayan göğüsler, kırık burunlar neden? Devasa bir grup burada, sessiz bedenlerin sonsuz grubu. Ölüm sessizliğinde kendilerine kol, bacak, yedek parça aramaya gelmişler. Ben neden aramayayım diye düşündüm. Ben gözümün rengini neden burada bulmayayım?

Ama öylece durdum. Bir gün, iki gün, üç gün tek bir çıtırtı çıkarmadan, parkta oradan oraya dolaşan, masaya yatıp kalkan, bazen kalkamayan insanları seyrettim. Sinema ya da tiyatro hatta televizyon uyuşturamaz insanı bu derece. Anesteziyi bana uygulamışlar gibi, bedenim hissiz bir külçe, ama gözlerimin hemen arkası dehşetle, hatta panikle dolu, kıpırdamadan hayret ettim. Sesi olmayan bedenlerin eksiklerini tamamlamalarını büyülenmiş gibi izledim. Olumlu anlamda bir büyü değil, bir çeşit felç, üç gece ya da üç gün, bir farkı yok, üç zaman süren felç geçirdim. Sadece gözlerim, durmadan baktılar, durmadan baktılar, bir de beynimin küçük bir köşesi durmadan gördü. Bir rüzgâr esti galiba, bir uğultu duydum, baykuşun gece uğultusuna benzeyen bir ses. Ben neden aramayayım diye düşündüm. Ben gözümün rengini neden burada bulmayayım?

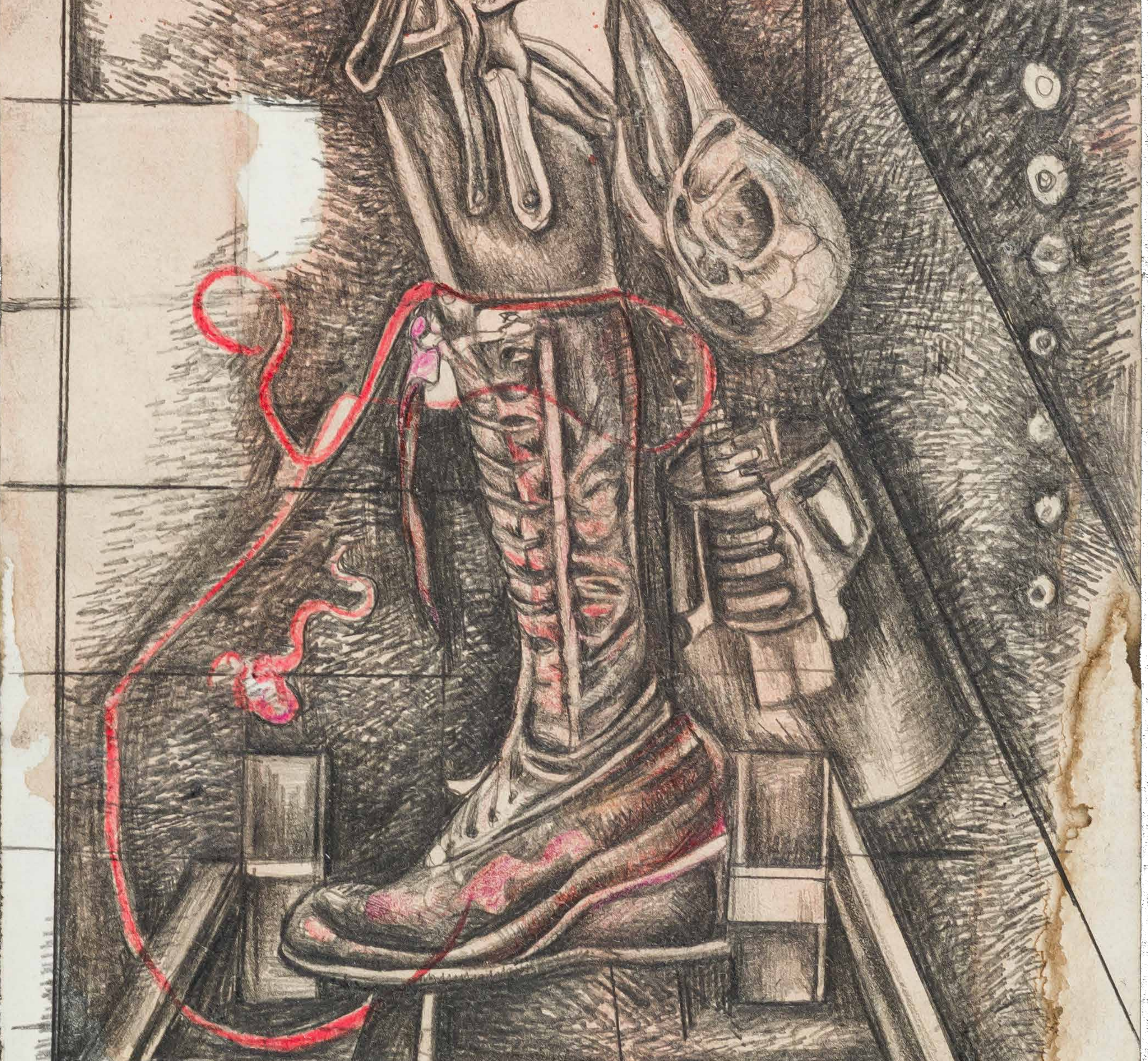
Yavaşça yaklaştım. Derdimi anlattım. Önce bekçiye. Üzüldü, ama üzülme dedi kesin çaresi vardır, tıp çok ilerledi. Sonra hasta bakıcıya. Biraz düşündü, biraz düşüneyim dedi, kaşlarını yukarı kaldırdı, hmm gibi bir ses çıkardı, ben dedi işin içinden çıkamam, doktor görsün seni. En son doktor dinledi hikâyemi. Biz burada yapamayız dedi, daha ağır sakatlarla uğraşıyoruz, daha ağır yaraları yapıyoruz. Bak dedi ortalık kan gölü burada, karanlıkta kan toprak gibidir ama az dikkatli bak, durumun ehemmiyetini anlayacaksın. Ehemmiyet kelimesini telaffuz etmesiyle olayın iç yüzü açığa çıktı. Eskimiş dilin arkasında duran kalın duvardan ciddiyet, sahte ciddiyetin arkasına saklanan doktor, yapamıyoruz diyemedi. Bilemiyoruz diyemedi. Binlerce kopmuş kol dikiyorum, yüzlerce kurşun çıkardım, bıçak yaralarını dikiyorum dedi. Senin hikâyen çok kısa, uğraştırma beni. Para versem diyecektim, ya da morfin tedarik etsem. Tam pazarlığa hazırlanıyordum ki baykuşun uğultusunu duydum, dikkatim dağıldı bir an, bir andan bile kısa bir zaman yine, sessizce bir şüphe düştü içime, baykuşun ürpertici sesi sanki bir işaret oldu, önce kulağıma oradan derinlerime. Fark etmekle etmemek arasında kaldım, etmiş olmayı seçtim.

Müdür kılıklı bir adam başıyla işaret etti gibi geldi önce. Bütün hikâyenin «gibi» olması da geçti o an aklımdan. Hayatımın gibi olması. Bir fotoroman, bir karikatür belki. Kare kare yaşanan bir roman, kelime kelime yaşanan bir desen, renksiz, daha doğrusu az renkli. Sağda solda biraz sarı, biraz mavi, sadece ana renkler, sadece keskin çizgiler, gerisi siyah beyaz, karanlık ama zengin, ışiksiz ama güçlü, dışavurumcu, hatta sadece vurucu. Bunları düşünürken gözüm daldı, zihnim dondu. Başka bir boyut, beynin üst tarafı sadece, başka bir bilinç düzeyi. Bir anda oldu, bir anda bir rüya gördüm sanki. Yok, uyumuyordum, hatta son derece ayıktım. Sonra müdür kılıklı adamın başıyla işaret ettiğinden emin oldum. Baykuş her işaretinde gecenin sesini çıkarıyordu. Her başıyla gel buraya dediğinde, baykuş da karanlığın sesini duyuruyordu.

Yavaşça yürüdüm. Gizli bir iş yapıyorum havasında, doktorun dediği gibi ehemmiyetli bir görevim var tavırlarında. Ameliyat tezgahının arkasından dolandım bir gözüm müdürde diğeri demir masada. Zayıf uzun saçlı bir delikanlıya tahta bir bacak monte ediyordu doktor. Bir çivi daha dedi, bir daha, bir daha, *çabuk !* Bistüri. Testere. Matkap. Yine bistüri. Makas. Hemşire sincap, hemşire hızır, hemşire yorgun. Terimi sil, demedi. Hava serindi zaten. Rüzgar vardı, ter silen, toz getiren, ölü toprağı serpen hafif bir meltem.

Müdür heybetli ağacın arkasındaydı. Ağaçtan güç almak için mi? Olanları görmemek için mi? Yoksa bana söyleyeceği şeyin öneminden mi? Elleri ceplerindeydi. Ben yaklaştıkça nefesi sıklaştı. Ben yaklaştıkça bacağı titremeye başladı. Yüzünü seçebilir olduğumda korkusunu da gördüm. Fısıldıyordu. Burada yapmazlar dedi. Burada hayatta seni almazlar. Kavarna'da Beşbinevler Mezarlığı var. Senin işine orada bakıyorlar. Unutma, Beşbinevler mezarlığı. Teşekkür etmeye yeltenirken adam uzaklaşmıştı bile. Keçi çevikliğiyle hiçbir çıtırtı çıkarmadan. Ama sanki bir an döndü, güzelsin dedi, ışıkları açtıklarında... Sonra yine keçi, birkaç çevik adım, doktorun arkasındaki banka oturuverdi.

Yari çıplak, göğüsleri sargılı, etli butlu bir kadın bir kâğıt parçası uzattı Müdür'e, gerçek bir bürokrasi işlermişçesine.

S
A
I
Z
E
...

otogar

Öyle kolay kolay otobüs kalkmıyor artık dedi otogardaki görevli. Yolculuğa pek gerek kalmadı. Elektrikler yokken her yer aynı. Aynı gece, ha Boğaz kenarında bir gezinti ha dere yatağında bir piknik. Ben çok da emin değildim bu konuda. Şüphe vardı içimde, bence fark ediyordu. Ama insanlar yolculuk fikrini yedi kat çaputa sarıp dolaplarına kaldırmışlar, karanlığı evlerinin önünde yaşar olmuşlar. Karanlığın tadı yeşil biber gibi, acısı yok tatlımtırak, biraz meyve biraz sebze sanki, şekerle tuz arası ne şekeri unutturuyor ne tuzla bozuluyor. Karanlığın kokusu diye hikayeye hayal katmak, yine hülyalara dalmak üzereydim ki, görevli, her şeye rağmen bilet isteyip istemediğimi üçüncü kez sorduğunu söyledi. Hülyalardan yıldırım olmuş kaymış, göktaşı olup düşmüş, bu kez duymuşum. Kendime geldim. Saat 23'ü 6 ya da 7 geçiyor gibiydi. Promosyon amaçlı verilmiş mavi kadranlı duvar saati söylüyordu bunu. İki saatten az kalmış, bir sandviç, bir çay, bir de bulursam birkaç kadeh votka.

Özellikle birkaç kadeh votka. Işıkları kestiklerinden beri her yerin on metre ötesinde bir tapınak varmış gibi davranıyordu polis. Alkol bulunmaz Hint kumaşı, alkol güneşten kavrulan bedenleri yıkayan yağmur, alkol zevk simsarlarının bulunmaz silahı, alkol evlerin arkalarında üretilen gözleri kör eden bir zehir. Zehre rağmen içilen bir nimet. Güzel bir kafa için dünyaları harcıyorduk. Gün önemli bir gündü, ehemmiyetliydi, en az doktorun ameliyatları kadar. Gün bugün dedim ben de. En gizli kaynaklarımı kısa bir baş dönmesi uğruna harcamaya karar verdim.

Yol gösterici beni bir dehlize soktu. Dar bir sokağa girdik, daha da dar bir sokağa döndük, bir insanın zor geçeceği bir aralıkta duvarlara süründük. Betondaki pürüzleri tenimde hissettim. Bir çivi, ya da bir çıkıntı, bacağımda acı. Zifiri karanlık pasajlarda yolu takip etmeyi bıraktım. Terk edilmiş bir giyim mağazasına girip arka kapısından çıktık. Derme çatma masalarla dolu bir avluda yol gösterici beni terk etti. Dekor olarak karanlık vardı sadece. Bir de arka tarafta bar niyetine yana devrilmiş eski bir araba. Külüstür olmalı buranın adı diye düşündüm. Her şey eski, ikinci değil, üçüncü bile değil, elden ele geçmiş, yıllarca itilmiş kakılmış, acı çekmiş sandalyeler, birbirlerine benzemeyen masalar, yükseği de var alçağı da, taburesi de var sallanan koltuğu da. Koltukta karanlık kadar kayıp bir adam, ispirto şişesine sarılmış ağır ağır bir öne bir arkaya veriyor kendini. Gözleri var mı emin olamıyorum. Solda beton duvarın önünde gölgeler. Fısıltıyla konuşuyorlar. Sigaralarının ateşleri havada yuvarlaklar çiziyor. Bir tanesinin yuvarlakları daha hızlı, o daha az fısıldıyor, anlattıkları acele, fikirleri önemli, mutlaka bir şahsiyet, mekânın sahibi ya da en eski müdavimi.

Külüstüre yaklaştım. Heyecanla konuştum. Önce 50 gram votka istedim. Buz gibi olsun dedim, barmen güldü, soğuk kalmadı dedi. Heyecandan başka her türlü edası vardı adamın. Ağırdan alıyordu. Gülümser gibiydi. Alaycı mı daha çok? Boynunu kırarak konuşuyordu, kibirle güveni karıştırarak, bir nebze üstten. Kesinlikle kasıntı. Daha çok para çıkardım cebimden, barmen yine güldü. Gıcırdayan tahta bir kapının ardında bir müddet kayboldu.

Votka buz gibi değildi, ama içinde bulunduğum ortamdan daha soğuktu. 100 gram daha istedim. Birkaç yer fıstığı. 150 gram daha. Ilık bir bira. Başım sonunda yavaştan dönüyordu. Bir hafiflik hissediyordum. Keyif neyse geri gelmişti. Yola hazırdım artık. Otobüsle karanlık her türlü yola hazırdım. Biraz yaramaz, biraz hınzır bir ifade taktım suratıma, butikten geçip dehlize bıraktım kendimi. El yordamıyla ilerliyordum, tamamen rastlantıyla ama rastlantıya güvenerek, kendimi beni sürükleyen sokaklara, geçitlere, biraz da otogardan yayılan egzoz kokusuna emanet ederek. Biraz savruldu tabii, belki biraz da kayboldum ama otogara geri döndüm. Kalkmaya hazırlanan birkaç otobüsün homurtusu, insanların telaşlı koşuşturmaları, koşuşturanların sürükledikleri valizler, çantalar, adımlar, çığırkanların tiz sesinden birkaç şehir ismi, tekrarlanan, tekrarlandıkça şehirden šiire dönüşen uzak ya da yakın yerleşim yerleri, isimlerinden ibaret imgeleri, gitmekle gitmemek arasında kalan seyyahlar. Arka planda uzaklardan bir müezzin sesi, bu kez ben aradayım, duymakla duymamak arasında. Bir de daha da uzaklardan kilise çanları, sanki yüzyıl önce çalınmışlar da sesleri ancak bugün ulaşıyor otogara.

S
A
I
N
T
:

у
с
л
у
б
а

17 numaralı peronun önünde sarı-yeşil bir Mercedes 302. 17 numaralı koltuk. Tesadüfün böylesi. Cam kenarı. Başımdaki kargaşalı dünyayla birlikte bedenimi koltuğa bırakıyorum. Öylece yığılıyorum, yığılırken ağır olduğumu hissediyorum. Nefes aldığım havadan da içinde bulunduğum otobüsten de kafamın içindeki hülyalardan da daha ağır olduğumu. Bir anda evde olma hissi kaplıyor içimi. Koltuk bir koza ben dönüşüme hazır bir tırtıl, kıvrılıyorum içinde olduğum yumuşaklığa.

Yolculuk olması gerektiği gibi başladı. Tanımadığım, tanışmayacağım ve bir daha asla görmeyeceğim insanlarla mahrem saatler önümde, şehrin şimdiden özlediğim imzasız kargaşası arkamda. Motorun sesi, bir de titreyen karoser sayesinde uyurum diye düşündüm, uyurum da bu zoraki yakınlık katlanılır olur. Halıyla kaplı üç basamaktan çıktım. Homurdanan otobüsün bütün bir hayat boyu hatırlayacağım kokusu yavaşça beni içine aldı. Sigara. Sigaraya karışık benzin. Benzine karışık güneşten çürümüş plastik. Kirli, kelepçeli perdeler. Nazar boncuğu. Yeşil kumaş üzerine dokunmuş altın renkli maşallah. Dikiz aynasında şoförün yüzünün bir parçası. Koltuğunun arkasında ceket. Muavin hayattan bezmiş. Dağılmış, dünyaya küsmüş. Aldığı her bagaja küfrediyor. İçinden ediyor ama yüzünden görünüyor. Kolonyayla karışık egzoz dumanı ve ter dağıtıyor yolculara. İstemem diyorum. Beyaz şeritler camda kaymaya başlıyorlar. Giderek hızlanıyoruz. Gecenin içinden bir arabesk ahengiyle geçiyor otobüs. Keşkehan var mı, onun da altından geçer miyiz, geçmez miyiz umursamadan votkadan olma, koltuktan bozma kozama gömülüyorum.

Ne kadar zaman geçti, yeryüzünün neresindeydik, yolun biteni ne kadar, kalanı ne denli uzun, hepsi muamma. Yok olmuş gibiydik. Otobüs durmuştu. Bir nedeni var mıydı, motor su mu kaynatmıştı, yağı mı bitmişti ya da askerler kimlik kontrolü için işaret mi etmişlerdi. Rehavet meraktan daha kuvvetli çıktı, boynumun ağrısını umursamadan başımı tekrar cama yasladım. Cam tıngırdamıyordu. Uyku bir uyuşturucu gibi yayıldı. Önce düşüncelerim yavaşladılar, sonra akışları sekteye uğramaya başladı, ardından imgeler, önce benim tetiklediklerim, sonra tetikleyemediklerim, bilinçaltından kopup gelmiş, pornoyla korku filmi arası imgeler. Ve nihayet karanlık. Uykunun kucağına tamamıyla düşmeden hissettiğim son şey, otobüs koltuğunun ettiği işkencenin hissizliğe ve hatta etkisi giderek artan müthiş bir konfora dönüşmesi... Sonrası buluttan bir mezar.

Ne kadar zaman geçti yine bilmiyorum, bas gitarın gaipten gelen sesini duydum. Bir de muavinin beş dakika elli beş saniye diyen bağırışını. Uykuya doyamadan bilince geri döndüm. Biraz puslu, biraz kapalı bir bilince, ya da bilincin hemen bir alt katına. Gözlerimi zorladım. Açıldılar. Gece yine pusluydu. Bir de yol kenarında canlı müzik yapan bir grup vardı. Şarkı beni ormana çağırıyordu. Gel diyordu, daha yakına gel, ağaçların arasından bak, hala yapabilecekken, genç kadını bul. Bakışların rehber olsun, karanlık ormanda ilerle. Sesini duyuyor gibiydim. Beni çağırıyordu. Tekrarlayan tekdüze bir ses. Ormanın derinliklerinden. Çok kısa bir tereddüt anı yavaşlattı adımlarımı, sonra koşmaya başladım. Ses beni çağırıyordu. Ağaçların arasından koşmaya başladım. Koştum. Koştum. Koştum. Karanlığın içinden ormanın kalbine doğru kendimle bir yarış. Kamçılaman dallara dikkat etmeden. Olmayan gölgeleri düşünerek, gölgelerin hayalet olduğunu bilerek nefes nefese bir sprint. Beni çağıran sesin peşinde başım dönercesine. Adımlarımın ses çıkarmadıklarını anladığımda durdum. Ama artık çok geçti. Ses susmuştu. Belki de kadın ormanın karanlığından başka bir şey değildi. Hiç olmamıştı. Hiç seslenmemişti. Belki sadece rüzgâr. Tekrarlayan tekdüze bir ritimle rüzgâr beni çağıranın bedeni olmuştu. Ağaçların gölgeleri, gölgelerin hayaletleri gibi. Gözlerimi sıkıca kapadım. Başka ne yapabilirdim?

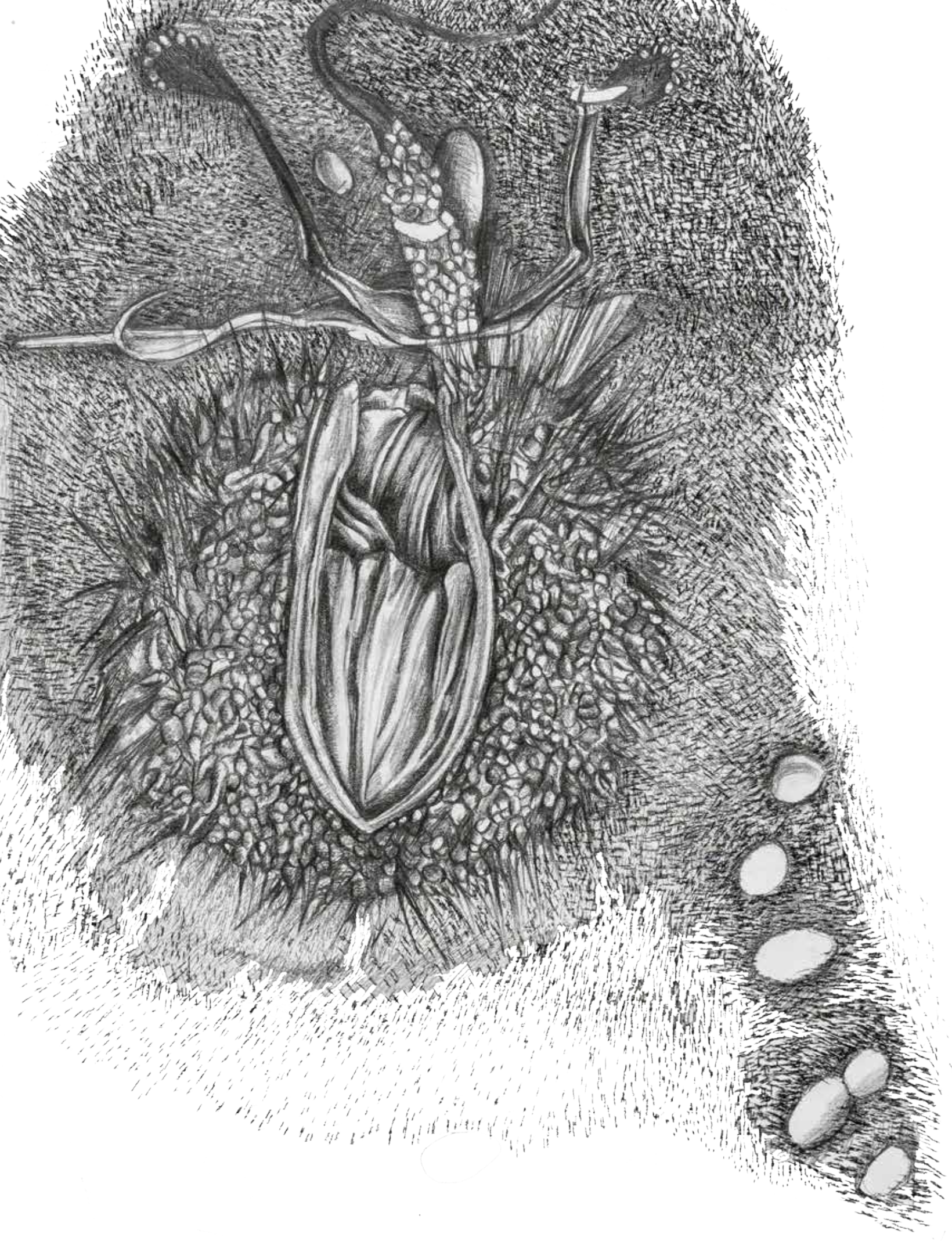
Tekrar açtığımda yolculuk bitmişti. Otogar yavaşça yaklaştı, büyüdü, büyüdü, gözümün gördüğü her noktayı kapladı. Karşılaştığım en talihsiz yer diye düşündüm. Katran rengi bir bina, vardan çok yok, gecenin orta göbeği. Gökyüzünün zifiriyle bütünleşmiş, insanlığın ezip düzleştirdiği, henüz yok olmamış, ama yok olacağı aşikar bir medeniyetin kalıntısı Heyhula. İnsanlar yürümüyorlar, sadece bir noktadan diğerine kayıyorlar. Güzergahlarında arada sırada beliriyor, sonra yine yok oluyorlar. Göz doğru düzgün görmüyor zaten, hayaletvari, gölge misali. Var mı yok mu, ikisinin arasında bir yerdeler. Binayla aralarında garip bir bütünlük var. Bina, işgal edenlerini içine almış, bünyesinde sindirmiş. Onlara katranından bir gölge biçmiş, gölgeden kılık yapmış, kıyafet yapmış giydirmiş, onlarla dans ediyor. Mevtapesent, dehşetengiz bir vals. Bir adım ileri, sonra sola gider gibi, ama geri gelerek, bir adım geri bu kez, sonra da sağa, gider gibi yaparak, belden kendini bırakarak, yürümeden ama kayar gibi, hafiflikle, her adımda kaybolarak, sonraki adımda tekrar görünerek. Katran bedenli kuklalarla onlara hayat veren, onları aynı zamanda hayatlarından eden harabenin insanı huzursuz eden oyunları. Ahenksiz ama ısrarlı, çok ağır bir dans. Dansın ötesi haritada olmayan, yolunu kaybetmiş, onunla birlikte kendini de kaybetmiş, bu şehir. Kavarna'da kâbusun sonu yok, geceden kurtulmak yok, şehir bir kere batmış yeryüzünün çamuruna bir daha geri gelmiyor. Kaybolmak balesi karşıliyordu beni Kavarna'da.

S
A
H
N
E
:

İHTİYAÇ
MOLASI
YA DA
ZEYTİN
AĞACINA
METHİYE

Şehri göğüslemek için uyanmam, uyanmak için kafein almam, kafein almak içinse otogarın çıkış kapısındaki çay ocağında hayata biraz mola vermem gerekiyordu. Öyle yaptım. Kırmızı kareli örtüsü olan masalardan birine yaklaştım, demir sandalyeyi kaldırmaya gücüm yetmedi, sürükleyerek çektim. Çıkan ses çaycıyı rahatsız etti. O da bacasını kaldıramadan, sürükleyerek yanıma geldi. Poğaç ve kahve söyledim, poğaç ve çay getirdi. Limon istedim, ellerini iki yana açıp kafasını salladı. Hiç gülümsemedi.

Çantamdan para çıkarmaya yeltenince hatırladım gece olanların bir kısmını. İçi zeytin doluydu, mola yerinde topladıklarım. Bayağı da vardı, hem ağırlık yapacaklarını düşünüyor kurtulmak istiyordum, hem de kıyamıyor, gecenin de etkisiyle kurduğum bağ yüzünden atamıyordum.

İkinci molayı terk edilmiş bir benzinlikte vermiştik. Şoför ne yaptığını biliyor gibiydi, hâlâ pompalarda biraz benzin var dedi, sonra da geçen yüzyıldan kalma gibi görünen bir alet çıkardı bagajdan. İlkel bir robotla maden çağından kalma bir iskelet arasında tereddüt ediyorum. Orasından burasından hortumlar

çıkıyor, en ortadaki makineye eklemlenen kaval kemiklerini andıran çıkıntılar birbirlerine yağlı omurlarla bağlanıyorlardı. En son olarak, şoför deniz botu şişirmekte kullanılan körüklü sarı renkli pompalardan bir tane aldı, hortumunu aletin ağızlarından bir tanesine soktu. Sonra muavini çağırdı.

Muavinin pompaya basmasıyla körük nefes alıp vermeye başladı, aygıt adeta canlandı. Adamın isteksizliğinden ya da makinenin amatörlüğünden, iskeletin hareketleri ahenksiz ve ritimsiz sarsıntı gibi gözüküyordu. Sanki zamanında âlim çalışmaktan sıkılmış, aman boşver demiş, bu da böyle olsun, hayatına da, işine de renk katmak için kendine plastikten ve kemikten bu Pinokyo'yu yapmış. Deli dolu bir eski çağ robotu! Bütün kaçıklığına rağmen Pinokyo çalışıyordu. Bir öksürük duyduk, sonra düzenli bir hırıltı başladı. Hortumlardan geçen sıvı damlaları depodan otobüse doğru akmaya başladılar. Şoförün gergin yüz ifadesi yavaşça kayboldu, gömlek cebinden çıkardığı sigarayı yaktı adam, neredeyse keyiflenmişti. Bir eli cebinde, diğeri sigaranın alevinde, hem volta atıyor, hem de ayaklarıyla Pinokyo'nun hırıltısına ritim tutuyordu. Uzun sürecek ama dedi, sonra gökyüzüne bakarak, havanın tadını çıkarın.

Hakikaten gece yumuşaktı, hafif bir meltem vardı hangi denizden geldiği belli olmayan, Pinokyo'nun ürettiği benzin kokusunu saymazsak toprak, kuru ot ve ağaç vardı havada. Benzinliğin dışına doğru yürüdüm biraz, zeytinlikti etraf. Göz alabildiğine yayılan bir zeytin kafilesi. Sakin, dingin, sessiz, sanki hep burada olmuşlar, sanki burada zaman onlarla birlikte dönmeye başlamış, onlar gittiklerinde de bitecekmiş.

Ağaçlardan en yaşlısının yanında bir karaltı. Yavaşça yaklaştım. 29 numara. Genç kadın ağaca bırakmamacasına sarılmış. Yüzünü yaslamış. Merhaba dedim, benden zarar gelmez mesajını kapsayacak şekilde. Hiç istifini bozmadı. Merhaba dedi. Uzun zamandır konuşmadığı belliydi, sesi çatallı, ağlamamasına rağmen ağlamaklı gibiydi.

Zeytin ağacı çok yavaş büyür diye devam etti. Elleriyle gösterdi, yüz yılda dedi ancak ağaç halini almış. İki asır olmuş bu arkadaki ilk zeytinini vereli. Ama ağaç dersiniz böylesine. İtiraz etmedim. Yaraları vardır, eğrileri, burguları vardır, kabuğu geçmiş gibidir, geçmiş gelecekte gibi. Zeytin acayip bir renktir. Yeşil dersiniz, pek de yeşil değildir. Acıdır bir kere, meyvelerini kolay kolay yiyemezsiniz. Dikemezsiniz zeytin ağacını. Bir sonraki değil iki sonraki nesil için belki, sizin hayalinizdeki dünya değişmeden büyümez zaten. Eğer dikecek olursanız, ki bilgelik ibaresidir bu, zamanın dışına çıkmış olursunuz, zamandan bir şey beklemez olursunuz. Dikerken yaptığınız hareket kendinizi şu anlamsız dünyadan sıyrmanızın en anlamlı yoludur. Ölümden bile değerlidir. Zaten Kaf Dağı'nda, Simurg'un üzerine tünediği, hatta belki yuva yaptığı ağaç da eşsiz ve görkemli bir zeytin ağacıdır.

Sonra birlikte zeytin toplamaya başladık. Toplarken o biraz kendini anlattı ben biraz kendimi. O da Kavarna'ya ameliyat olmaya gidiyormuş. Annesi çok ısrar etmiş, kıramamış, babası çekimser kalmış, kendisi istemez gibiymiş. Bütün fikirleri toplayıp tartınca anne ağır basmış, genç kadın da otogarda almış soluğu, sigara, kolonya ve ter kokusuyla birlikte yolculuğa çıkmış. Nesi olduğunu sormaya cesaret edemedim, ama aklımdan geçirdim. Aklımdan geçeni görmüş ya da duymuş olacak, göbek deliğim yok benim diye devam etti. Ben bağırsız gelmişim bu dünyaya. Annem çok ağlamış. Babam susmuş. Şu ağaçlar için kök neyse, bir insan için göbek bağı odur. Oradan bağlanırsınız hayata, geçmişe ve tabii geleceğe. Soyunuza sopunuza. Ben bu geçmiş ve gelecek, köken ve torun konularında çok net bir fikrim olmadığını, hatta inancımı kaybettığımı söylemekle söylememek arasında kaldım. Öğretmen Hanım hararetle devam etti. Onun hararetini ben mecburen ilgisizlikle karşıladım, yüzüme yalancı bir dinliyorum ifadesi takıp olanca dikkatimi olgun zeytin tanelerini aramaya ayırdım. Ameliyatın basit olduğunu, kolay iyileşeceğini, birkaç güne İstanbul'a dönmüş olacağını söyledi, sonraki hayatının güzelliklerini saydı. Gerçekten çok kolay olacak her şey, sonrası mutluluk dedi. Mutluluk nedir diye düşünmeye başlayarak sustum. Bir yanda zeytin ağaçlarının eğri büğrü kabukları ama vakur duruşları, bir yanda pürüzlerine çare aramak için 302 Mercedes'e katlanan eksik insan bedenleri. Bir yanda arayışın her türlüşünü bir kenarda bırakmış, sakince ve harika bir yavaşlıkla, geçirdikleri her anın defolarını kabuklarında, eğrimlerinde taşıyan varlıklar ve onların tam karşılarında vadedilmiş ama garantisi çok cılız bir talih kuşu peşinde çırpınan, attıkları her adımda hayal kırıklıklarını çiğnemeye çalışan varsızlar. M u t l u l u k. Esin mi geldi, ilham mı bilinmez, bu kelime benim zihnime başka bir kelime çağırdı. Belki yıllardır duymadığım, asla telaffuz etmediğim, ama işte hafızamı tutan hücrelerden birinin kenarında köşesinde kalmış martaval mutluluğun yan tarafında beliriverdi. Birbirlerine yakıştılar diye düşündüm, biraz kıkırdadım çaktırmadan. O konuşmaya devam etti. İsrarla bildiğini zannettiği gerçekleri kusmaya devam etti. Ben de ne yapayım, biraz intikam, biraz da çaresizlikle ilgisizliğimi sergileyiverdim. Söz yığını da martavalı da orada bıraktım, zeytinlerin yeşil karanlıklarına doğru ilerledim. Kendimi kaybetmek istiyordum ama yirmi dokuz numaralı koltuğun sahibinin sesi beni benzinliğe bağlıyordu. Hava ne kadar da güzeldi. Her ağaç ne kadar farklıydı. Her biri tekil bir hiyeroglif gibi, bir araya geliyor, manzarada bir metin yazıyorlardı. Kâh gölgeleri, kâh gövdeleri. Kâh dalları kâh kıvrımları. Ağaçların hayaletleri, hayaletlerin gölgeleri gibi. Gözlerimi iyice açtım, kulaklarımı iyice kapadım. Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

Başka ne yapabilirdim ?

S
A
H
N
E

:

MEZARLIKTAN

HEMEN

ÖNCE

BİR

DOST

BİR DOST DAHA

Otogardan mezarlığa yürürken yollar önce isimlerini yitirdiler, sonra istikametlerini. Sokaklar kendilerine benzeyen, hatta kendilerinden ibaret başka sokaklara, geçitler yine aynı sokaklara, kavşaklar kısır döngülere ve hepsi birden tek bir caddeye çıktılar. Belediye caddeye bulvar demiş bir de Nuh nebiden kalma bir politikacının ismini önüne eklemiş, küçük şehrin büyük gururu olmuş cadde. İki yanda boş beton saksılar, kırık dökük, kireç boyalı. İki yanda yeni ekilmiş ama tutmamış ağaçlar. Ortada üçüncü sınıf asfalt, açık gri, orada burada kasisler, orada burada çukurlar, çamur birikintileri. Bir de medeniyetin son dişleri.

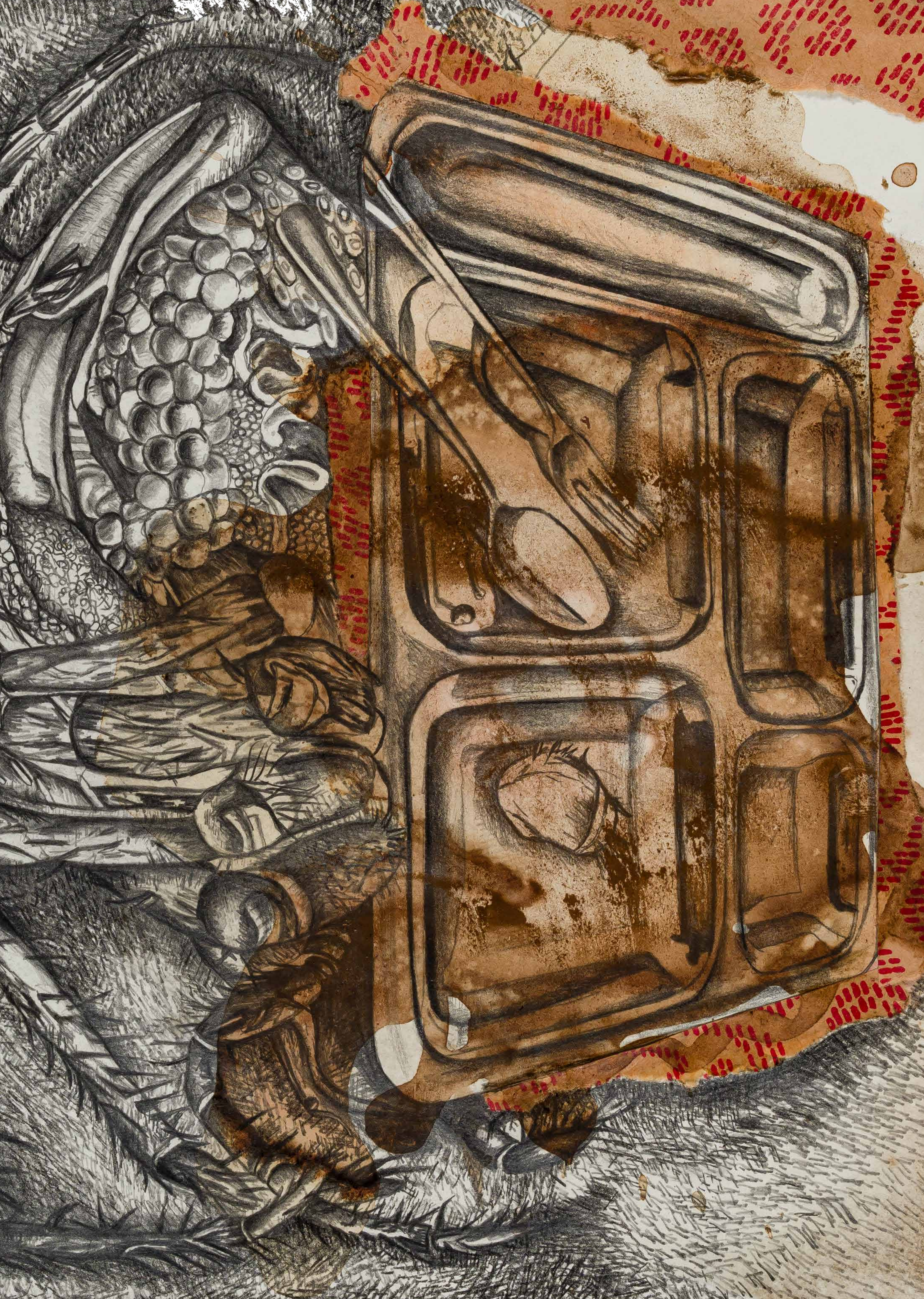
Yol sonsuza gidermiş gibi uzarken bir anda kesildi. Yorgunlukla etrafa sarıldım, biraz ağaç, biraz toprak, biraz asfalt, bir de *HAYAL*. Mezarlığın girişindeki gecekondu kılıklı yarı beton yarı tuğla binanın duvarında, galiba giriş kapısına benzeyen, sacdan, hareketli levhaların üst tarafında ama biraz solda, yamuk gibi, artık yanmayan neon harflerle, okunan ama okunmasa da olan bir tabela, bir isim. Hayal'in h'sinin çivisi çıkmış, hafif yan düşmüş, ah olmuş. Hayal sinemada kalmış, sinema geçmişin elektrikli günlerinde.

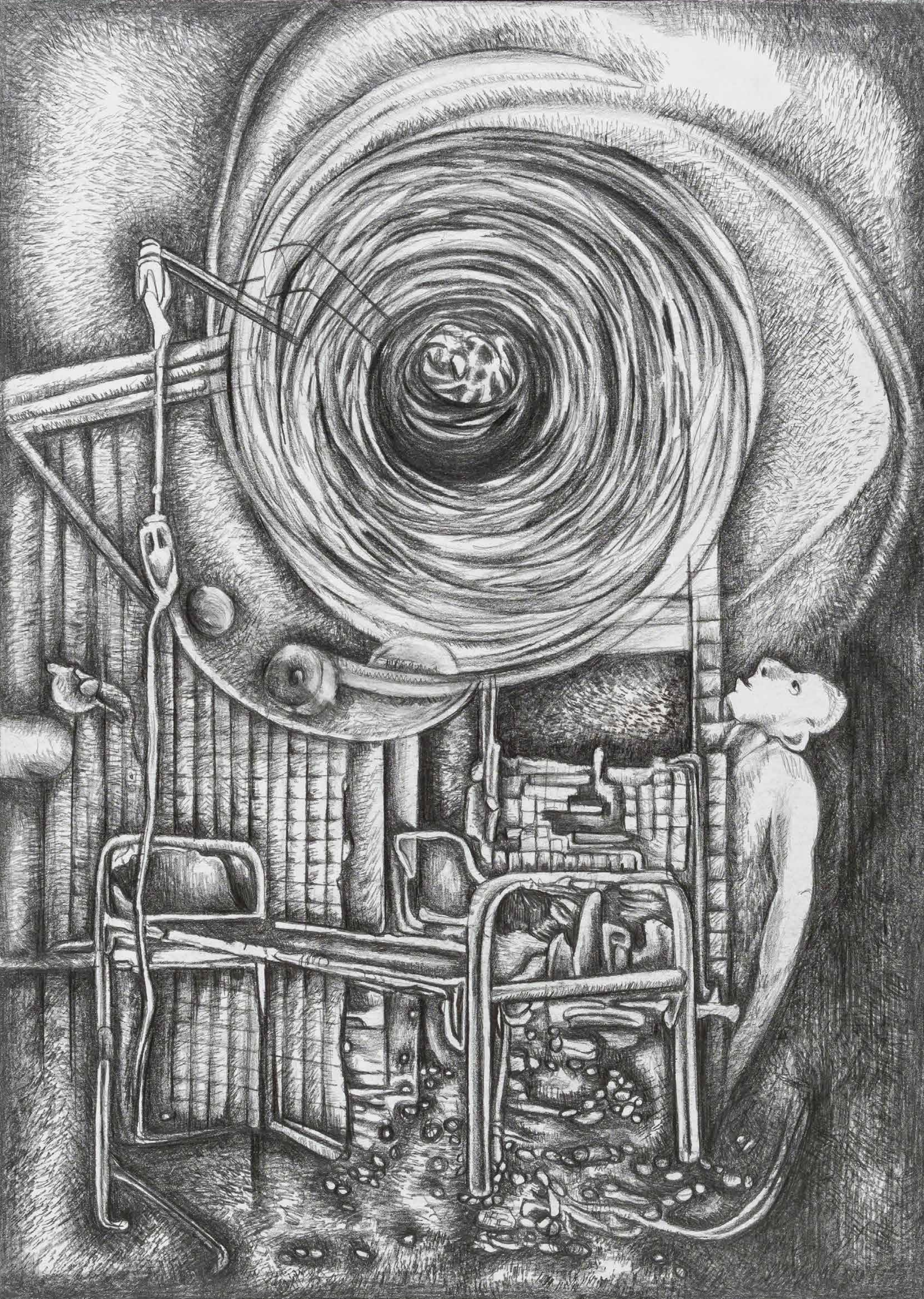
Votka mı yine diye sordu barmen, soğuk mu olsun? Gözlerim fal taşı, buz gibi dedim. Derken yine baktım. Karanlıktan iyi seçemiyordum, ama zaten hafızamda net olmayan bir fotoğrafla karşılaştırmak ne derece doğru olurdu? Emin olmak mümkün değil. İstanbul'dan buraya benden önce gelmiş olabilir mi? Tesadüf olamayacak kadar absürt bir durum. Hikâyenin burası kurgu dışından sızmış gelmiş bir gerçeklik gibi. Her şey rüyaymış da burası günün en uyanık anıymış sanki.

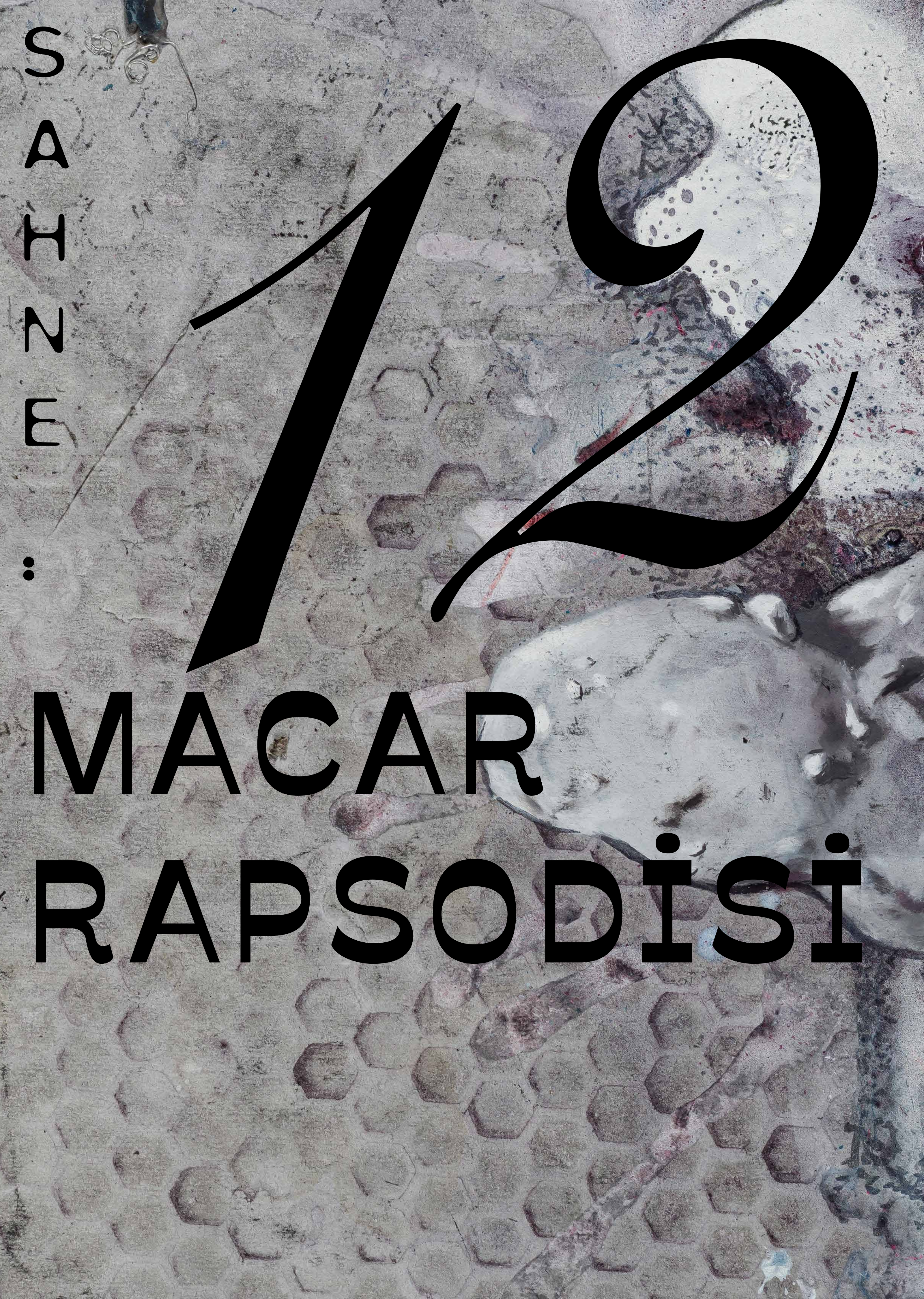
Anlamak için çok düşünmem gerekmedi. Benden önce gelen barmen değil, İvam'mış. Votkayı ismarlamış sonra da en kenar masalardan birine oturmuş şarabını içerek beklemeye başlamış. Ben geldiğimde biraz heyecanlanmış. Biraz beklemiş. Biraz da düşünmüş. Sonra arkamdan yavaşça yaklaşmış. Ben ikinci bir votka istemişim. Yine 50 gram. Hâlâ aynı derecede şaşkın, ama keskin bir dikkatle barmene bakmaya devam etmişim. İvam şaşırmama gülümsemiş. Birazcık daha izlemiş arkamdan. Sonra dokunmuş sol omzuma.

Sağ elini hissedince ben önce bir irkildim. Çok kısa bir zaman İstanbul'da olduğumu zannettim. Yine otogara geri dönmüşüm hissi, yine baştan yolculuğa hazırlanmak, sonra otobüse binmek ve gidilemeyecek yolları yine gitmek hissi. Bir yolculuğa yeniden başlamak, ama hiç gidememek. Başımı sol tarafıma döndürene kadar geçen zaman zarfı. Dokunanın kim olduğunu görünce rahatlamak, kim olduğunu anlayınca gülümsemek, tabii ki kahkaha. Sonra sarıldım İvam'a, parfümünü koklayarak sarıldım. Pudra ve iris kokuyordu, yumuşaktı ama sarıp sarmalıyordu. Kokusu ne kadar hafif de olsa, kahkahası ne kadar içten de olsa, sağlam basıyordu bastığı yere İvam, bıraktım biraz kendimi, ağırlığımı bıraktım biraz, biraz daha, sonra herşeyimi bıraktım o an, yok olana kadar bıraktım, Herşeyimi İvam taşıyana kadar bıraktım. Düşmedik, yalpalamadık bile.

İvam barmenle dostane bir bağ kurmuş. Nasıl yapmış tahmini mümkün değil. Geçmişten diyor. Eskilerden buldum. Dolaptan çıkarılmış bir dostluk izinde konuşmaya başlıyoruz. Ondan bundan önce. Işıksızlıktan dem vuruyoruz, uzun uzun, diğer tüm insanların yaptığı gibi. Votka geliyor, şarap geliyor, sohbet de biz de koyulaşıyoruz. Ve tabii ki günün konusuna geliyor, mezarlıktaki ameliyatları yatırıyoruz içki sofrasına. Ben hikâyemi anlatıyorum. Dolambaçsız bir şekilde, olayları özetliyor, özetlerken içimi açıyor, korkularımı, yalnızlıklarımı, kayboluşlarımı ve düşüşlerimi anlatıyorum. Göründüğün gibi değilsin diyor barmen. İvam başını sallıyor, evet anlamında mı hayır anlamında mı tam kestiremiyorum. Eskiye özleyerek bitiriyoruz sözleri. Barmen bir dakika diyor, biraz uzaklaşıyor. Nereden geldiği belli olmayan bir piyano sesi ve kanyak. Ferdi Özbeğen'le Hoş Nağmeler programın adı. Gündüzüm seninle, gecem seninle, beyhude geçti bu ömrüm derdinle. Aşkını bir sır gibi senelerdir sakladım. Geceleri rüyamda ismini sayıkladım. Heyecanla oturuyor, televizyon için poz veriyor, alkışlıyor, ritim tutuyor, iki yana sallanıyoruz. Görünürlerde kamera yok, mikrofon yok, sahne bile meçhul, amaaan, önemi olan çok bir şey kalmamış zaten. Sanki masalın orta göbeğindeyiz, gibiler diyarında uçuşuyoruz.

S
A
T
I
N
E
:

MACAR
RAPSOdisi

İvam parkın kapısında bekliyordu. İçeri girmek istemedi. Neden tam anlamadım, ama anlar gibiydim. Aramızda bir şey vardı. Konuşulmayan bir şey. Söylenmeyen ama aramızda olan. İstanbul'dan, lunaparkın karşısındaki kahveden bu yana bulutlu bir düşünce bulutlu bir sohbete karışıyordu. Konuşuyorduk, ama hep susarak. Çok şey söylüyorduk birbirimize, söylenmeyenlerin farkında olarak. Bir kısım kelime, hatta bir sürü cümle flu kalıyordu. Sanki havada asılı, ağızdan çıkıyor ama öteki tarafa ulaşmıyordu. Biliyorduk ama söyleyemiyorduk. İvam'la aramızda sözsüz bir anlaşma vardı. Puslu olan kısmını netleştirmeyeceğiz anlaşmanın maddelerinden sadece biriydi, ama en önemlisi, hatta anlaşmanın en can alıcı noktası.

Biraz anlayarak ama çok da açıklama beklemeden bıraktım İvam'ı. Girişte en eski mezarlardan bir tanesinin kıyısına ilişti. Yanına çay bardağı ve şarap. Bir de düşüncelerini taktı yüzüne. Daldı gitti İvam, ben giderken o da ciddi bir burukluğun, bir kalp dönmesinin pencelerindeydi. Nedenini tam anlamadım, ama anlar gibiydim. Katı tutmaya çalıştığı yüzü gözlerinden eriyordu. Hüzün oldu, özlem oldu, arzu oldu bakışları, bir ırmak, bir sel. Bir girdap. Beni de aldılar içlerine, beni de ellerine geçirdiler. Dönüyorum, dönüyorum, dönüyorum ben de arzu ve hüznün sonu gelmez dalgalarında bir ileri iki geri.

Mezarlık ışıksız zamanların şartlarına çoktan alışmış, olabileceğinden biraz daha göz alıcı bir hastaneye dönüşmüş. Karanlık bir hareket, gizemli bir orkestra, sessiz ama aceleyle koşuşturan gölgeler. Taksim'den daha farklı bir atmosfer. Masalar tahta burada. Bir de tuhaf bir koku var. Leşle küf arası. Daha köhne sanki, daha huzursuz. Taşradan kaynaklı diye içimden geçiriyorum önce. Ama yok yok, ölüme çok yakın durduğumuzdan. Öteki dünyanın kıyısındaız, aşağısı akılalmaz bir uçurum, karanlıktan da siyah, yukarısı ezici, biraz da büyüleyici heybetiyle gökyüzü, gökyüzüne tırmanan kayalık bir dağ, karanlıktan da siyah bulutlar. Tam arada ben duruyorum, belki birkaç defolu daha. Endişe karnımında, ilgiyle yürüyor, merakla bakıyorum etrafa. Ayağım mezarlardan birine takılsa uçurumun derinliklerinde yitireceğim kendimi. Bunu bilerek, ama bir umut yürüyorum. Sahte bir cesaretle uçuruma meydan okuyarak ilerliyorum. Nafile. Bacaklarım titriyor, akıntıdaki yosunlar misali, rüzgardaki dallar, hatta kurban edilmiş bir koyunun ölümünden sonraki seğirmesi gibi.

Kimin doktor olduğunu anlamak tam da mümkün değil. Kim yapıyor ameliyatları, kim yardım ediyor, kim sadece seyrediyor seçemiyorum. Sanki hep birlikteler. Serseri mayın gibiler ama yaptıklarının farkındaymışçasına davranıyorlar. Masalara yatırdıklarını bağlamış işkence ediyorlar, ya da en azından bana öyle gözüküyor. Yataktakiler genellikle sakın. Tahtaların üzerinde uyuyorlar. Ama morfin kıtlığı var şehirde. Kimileri uyumuyor, onlar kıvranıyor, bağırmamak için ağızlarına tıktırılmış bezleri ısıyor, kasılıyor, inliyorlar. Nadiren yanlış zamanda uyanan birinin çığlığı yükseliyor. Bir müdahale onu boğuyor. Yine sessizlik.

Mezarlığın güney tarafında ilk başta anlamlandıramadığım garip bir atmosfer var. Ağaçlar cılızlar, daha büyümemişler, etraf boş, taşlar yerleştirilmemiş henüz. Bu bölgenin yeni dahil edildiğini anlıyorum. Bir kısım mezar taze kapatılmış, diğerleri hâlâ açık duruyor. Adımlarımı hızlandırmak istiyorum ama merak ağır basıyor, yavaşlıyorum. İki hasta bakıcı tekerlekli bir sedyeyi sürükleyerek benim bulunduğum patikaya yaklaşıyorlar. Üzerinde başı kanlı ve kirli bezle sarılı bir adam yatıyor. İyi giyimliymiş ameliyattan önce, kıyafetleri bu halde bile Avrupa. Sedyeye çakıl taşlarına denk geldikçe sarsılıyor, adam savruluyor, kafası bir sağa bir sola. Kendinde değil diye düşünüyorum, morfinin etkisi hala sürüyor belli. Kıyafetlerinden zengin olduğunu, zengin olduğundan yeterli morfini alabildiğini çıkarıyorum. Akabinde, benim ne kadarına param yetecek diye bir endişe yerleşiyor içime. Tüylerim ürperiyor. Bu halde uyanmak da var.

Gözlerim hala kapalı, ameliyattan çıkmadan morfinin etkisinin geçtiğini hayal ediyorum.

Biz ailecek kamp yapmaya gidiyoruz diyor zayıf olan, her pazar. Uzak bir yere doğru elini kaldırıp, Saklıtepe'deki gölün kıyısında bir alan var. Çok gelen de olmuyor, kafa dinliyoruz. Diğeri, biraz kilolu, biraz daha yorgun sanki. Ben diyor pazarları duaya gidiyorum. Hafta içi zaman olmuyor. Sonra bir çukurun kenarında durup sedyeyi deviriyorlar. Adamın bedeni tok bir ses çıkararak düşüyor mezara. Kendimi zor tutuyorum, ama tutuyorum. Duadan sonra, duanın huzuruyla yürüyüşe çıkıyorum, iyice stresimi atıyorum diye devam ediyor. Bizim meslekte kafayı boşaltmak şart, yoksa doktorların kaprisini çekemezsin. Sedyeyi ittirerek geldikleri yöne geri dönüyorlar.

Yeterince uzaklaşmalarını bekleyip, sedyeyi boşalttıkları çukurun başına koşuyorum. Adam huzursuz bir pozisyonda yatıyor. Hafifçe yana düşmüş, sağ kolunun üzerinde bedeni. Sol kolu düşüşün etkisiyle savrulmuş, mezarın duvarında ayakta duruyor, zafer işareti yaparcasına. Son derece pahalı olduğu aşık ayakkabılarından biri ayağında, diğeri mezarın hemen dışına düşmüş. Sağ bacağı dizden kırılmış diğerinin altında kalmış. Ne yapacağımı bilemeden yaklaşıyorum, Ayakkabıyı alıp mezara uzanıyorum. Bir işe yarayacak gibi hissediyorum. İnsanlığın eksikliğini ben tamamlayacak, unuttuğunu ben hatırlayacağım sanki. Adam düzgün yatsın istiyorum, ayakkabı elimde mezara inmeye hazırlanırken anlıyorum ki mezardaki tek beden ayakkabısız adamın bedeni değil, daha derinlerde yığılmış başkaları var. Kimsesizler mezarlığının en acımasız hali karşımda. Anlamaya çalışıyorum, gözlerim doluyor. Hıçkırarak uzanıyorum, adama ayakkabısını güç bela giydiriyorum. Gücüm tükeniyor, çöküyorum çukurun başına, kana kana ağlıyorum. Her çukur toplu mezar, her mezar toplu mezat. Mezarlık bir mezbaha. Ölüm diyarının giriş kapısında sıra olmuş bekliyoruz. Karanlıkta kim geçiyor kim kalıyor belli değil. Zar atarsak bu kez kaybetmek istemiyorum.

Ne kadar zaman geçmiştir meçhul. Ama kalkmayı başarıyorum. Ameliyat masasına doğru ağır aksak, isteksiz, kararsız yürürken mezarlığın derinlerinden bir müzik yükseliyor, aniden inen bir sis gibi, ağır ve yoğun, her yeri kaplıyor. Piyanist diğer yarısını yasakladılar diyor. Sadece ilk bölümü çalabiliyorum. Azıcık ritimle oynuyorum ama hepi topu dört küsur dakika. Sonra biraz ara veriyorum. Birkaç yudum su, şarap, ne varsa artık elimin altında. Ağırdan alıyorum. Önemli bir iş yaptığımı göstermek ister gibi. Her hareketimi yavaşlatıyorum. İzleyenlere ağır çekim caka satmak amaç. Alan çok çıkmıyor, ama bir iki göz görüyorum, aralanmış dudakların, biraz aval bir suratın gözleri büyülenmiş gibi beni izliyor. Tabii beklemenin, beklerken artan merakın da rolü var. Parçanın devamını istiyorlar. Zaten rapsodinin ilk bölümü yavaş, lento, ağırdan al diyor. Biraz karanlık bir melodi, melankoli de var bir yerlerinde. Birkaç oyuncu geçişi var tabii, kaprisli bir yükseliş, insanı tam içine alacak, ama işte tam alacakken yine bir düşüş, yine bir kasvet. Umut kırıntıları istek uyandırıyor. Moladaki küstahlığım da katlanılır oluyor böylece. Büyülenmiş gözler beni bekliyorlar, ben de tadını çıkarıyorum. Her molayı bir gösteriye çeviriyorum, devamı gelecek hissi, devamında inanılmaz bir şey olabilir mi gibi, müthiş bir maceranın geldi gelecek arkası. Bütün bu saniyeleri uzatıyor, kendime en büyük tatmini sağlamak için uğraşıyorum. Benim de sanatım bu, beklentiyle meraktan kendime biçtiğim şöhret. Sonra piyanomun başına tekrar oturuyorum. Nefesler tutulmuş, gözler hafif kısılıyor. Azlar belki, güruh degiller, tek tük, bir iki taneler ama tamamen bana odaklılar. Gözlerinden bana bağlanan bakışları hissederek bedenimi kasıyor, ellerimi tuşlara doğru edalı bir şekilde koyuyor ve tekrar lentodan başlıyorum. İkinci bölüme geçebilsem. Ah şu yasaklar bir kalksa, ışıklar tekrar gelse, biraz neşelensek de ben de friska ya da allegroya dönebilsem. Hafiflesek bu kez, ama nafi. Bekleyen gözlerde bir garip gevşeme, hayal kırıklığı, belki de hüsrana. Dönüp dolaşıp yine ilk bölümü, aynı dört küsur dakikayı çalışıyorum.

S
A
H
N
:
:

Ameliyat

Kanımda hüznün vardı kanımda spleen. Bir isteksizlik, korkudan çok isteksizlik. Kötü bir his mi desem, yoksa sadece anlamını yitirmek mi. Hemşire sabırsız, doktor ondan beter. Sakince uzandım, lütfen acele edin dediler. Morfini az verirler diye korktuğum için dediklerini yapmaya çalışıyordum. Titremeye aldırış etmeden kendimi bıraktım. Masa soğuk, etrafta kekremesi bir koku, elimde olmadan kustum.

Şiringa doktorun elinden boşluğa bir damla tükürdü, sonra doktor aceleyle iğnesini benim damarlarıma yaklaştırdı. İşte tam o an postallarının seslerini duydum. Doktor da duymuş olmalı ki durdu. O an duruma müdahale edilebilecek son andı. Filmlerden bildiğim, hayatta çok da sık rastlamadığım, rastlıyorsam da algılayamadığım o son fırsatlardan bir tanesi.

Bütün maharet yakalayıp yakalamayacağına, bir ana sığın o sonsuz kısa zaman parçası içinde karar vermek. Beynin düşünmeye zamanı yokken kasları hareketlendirmek için davranmak ya da hareketlendirmemek için kendini tutmak. Kaderin dışına çıkmaksa, işte düşünmenin bile imkânlı olmadığı o anda mümkündü ancak.

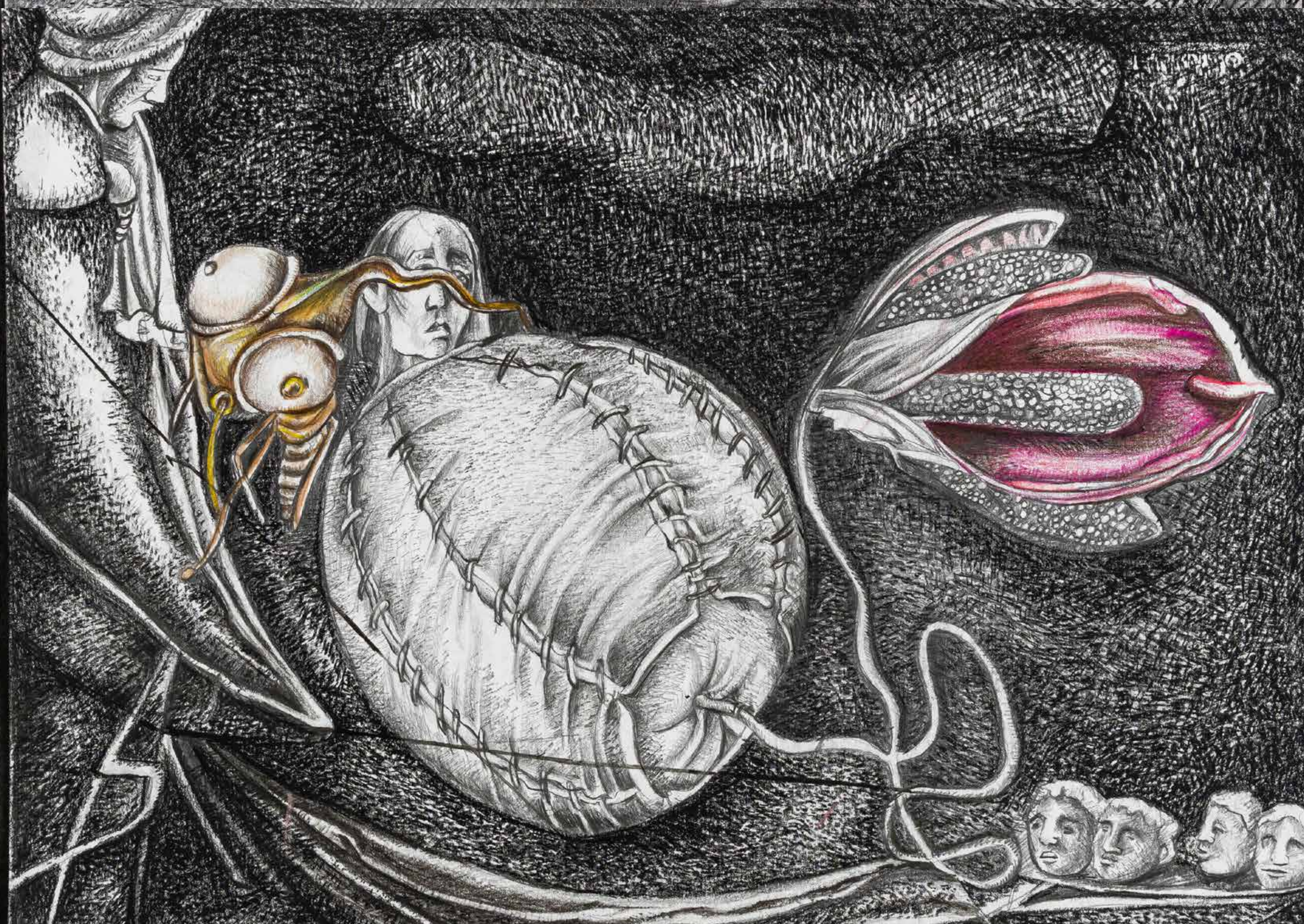
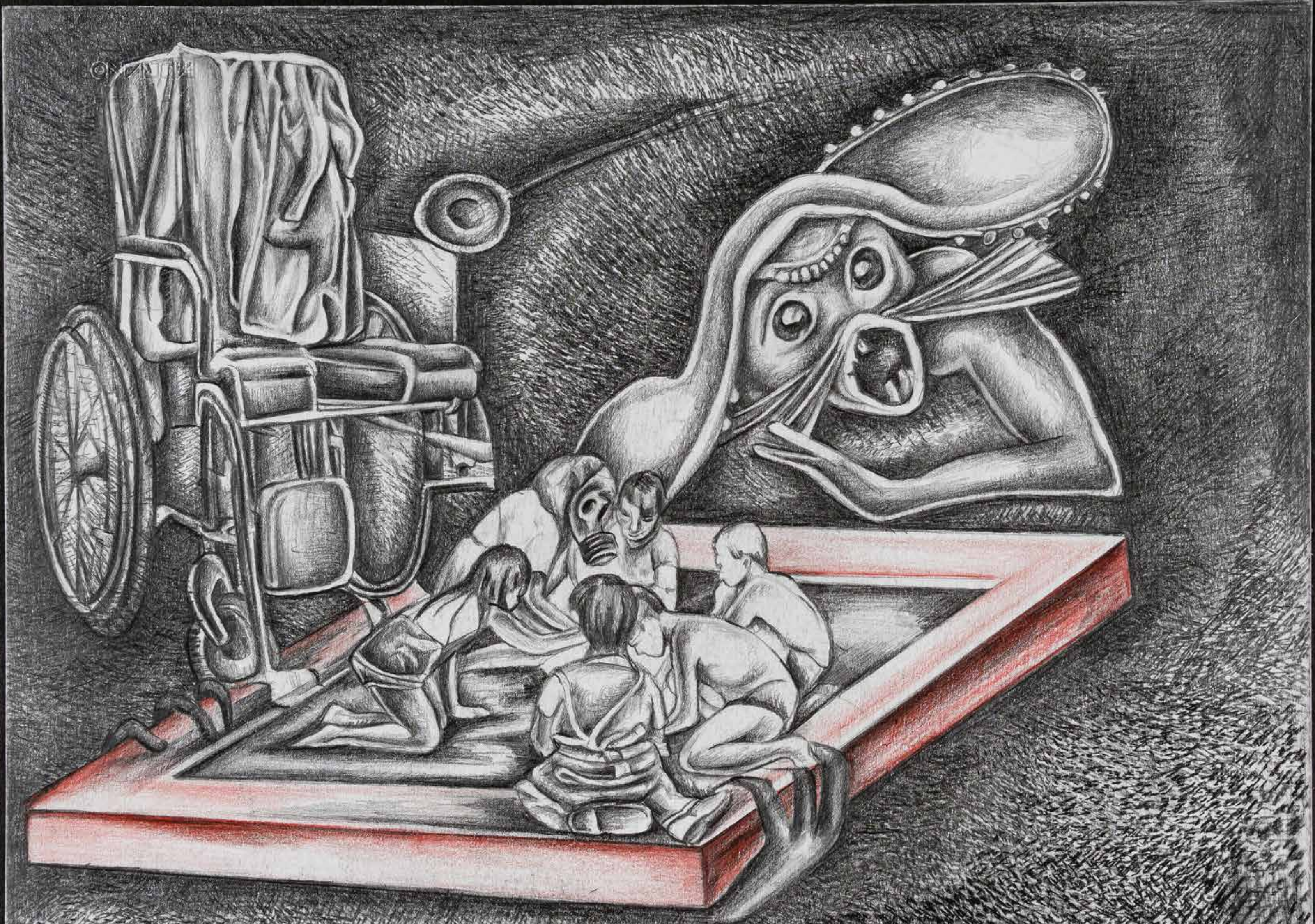
İğne
İğne
İğne
İğne

canımı çok da yakmadı, damarıma verdikleri sıvı beni benden aldı, bilmem kaçtan geri say dediler, beşe geldiğimde dünya bambaşka gözüküyordu gözüme, üçe geldiğimdeyse dünya artık yoktu, dünyadan bile karanlık göz kapaklarımın arkası vardı sadece.

Gözlerim kapandığında karşımda kendimi gördüm. Bir su birikintisinin yanına çökmüş, ayna gibi pürüzsüz su yüzeyinden kendime bakıyordum. Etraf nemli bir orman, gür bir yeşillik. İmkânsız bir sessizlik. Dal kıpırdamıyor, bir şey olacakmış, bir felaket gelecekmiş hissi var. Orman nefesini tutmuş beni bekliyor. Filmin en dramatik anı. Kendime bakıyor renkleri olmayan gözlerimin içine geçiyor, içinden geçiyor, gerçekte hayal arasındaki harikulade sarmalda tılsımla uykunun tereddüdünü yaşıyordum. Göletin içine düşmekten korktum bir an. Yanına uzanmak, nemli toprağa karışmak, oradan da gökyüzüne doğru yeniden doğmak, belki sapsarı, belki de renksiz bir çiçek, ya da solgun bir ağaç, kim bilir, en kırılganından nadide bir funda. Hikâyeye en anlamlısından bir son olurdu, muhteşem final diye basında, kültür sanat köşelerinde çıkardı, köşelerin en altındaki o küçük pencerelerde, kısacık sıradan bir senaryo ama eşsiz bir final. Masal gibi bir son. Çıkarılacak onlarca ders, tefekkür edilecek derin bir konu. Ancak hayat bana başka bir rol yazmış. Ne bir dönüşüm ne bir reenkarnasyon, ne de bir ihtişam, elimde sadece hikâyenin sıradan devamı, kendimden kaçmadan kendime devam etmenin bir yolu.

Ben ancak hayal meyal fark ettim, bir anda gece yarıldı, içinden bana aşına, doktorlara asker bir yüz ve yüzü taşıyan üniforma giymiş bir beden çıktı. Postallarının sesi yanıbaşımızda durdu. Olma dedi. Bırak boşver. Uçurumdan dönüş yok, bir kere yuvarlandın mı bir daha gökyüzü yok. Işıklı ya da ışiksiz, yıldızlı ya da kapkaranlık, önemi yok, gökyüzüne bakmak gözünün rengini bulmaktan daha kıymetli. İstedikğin gibi olmaz, olsa da emin olamazsın, olduğu kadarından kendine biçmek zorundasın. Ameliyatımı İvam yapmış kadar oldu böylelikle. Neştersiz, kansız, kesiksiz bir ameliyat. Doktor da hemşire de hasta da aynı kişi esasında. Tek bir bedende bir orkestra, heyecanlı bir ritim, epik bir senfoni, bir de orkestra şefi tabii. Hem var ya, dedi İvam, biraz utanmış, biraz kızarmıştı sanki, hem zaten bakışların insanın içine işliyor, senin gördüğün, gözlerinin bir parçası oluyor. Başka kim bakabilir böyle?

S
A
H
N
:

Dänish
Taler

Göz kapaklarım öylesine yavaşlardı ki. Her kırpış, dünyaya her bakış halterci çabası istiyordu. Etrafımdaki hava ağırlaşmış, metaldendi adeta, ben renklerden azat gözlerimin cılız kapaklarıyla aralıyordum dünyayı. Morfinin bitmeyecek hissi veren etkisi, belki de sadece külfetli bir yorgunluk, yol yorgunluğu. Ölümün hemen yanı başındaki uçuruma yaptığım yolculuğun bende bıraktığı etki. Mezarlıktan kalan izler. Kendimi görmenin, en içime asansörsüz, ancak hızla inmenin beklenmeyen şoku! Nedeni her neyse çok da önemli değil esasında. Öylesine yorgundum ki, beni bir kenara bıraksalar asla kalkamayacak, orada öylece kuruyup gidecektim, hikayedeki sarı renkli, pek de kırılğan çiçekler gibi.

Yol boyunca ya yedi ya da sekiz kere ancak aralayabildim göz kapaklarımı. Sadece bir göz kırpması uzunluğunda bir görüntü her seferinde, sadece bir kare fotoğraf. Sadece bir anın yirmi dörtte biri. Sonrası yine derin bir uyku, itkiler imparatorluğunda kaybolmuş bir benlik.

İlkinde hiçbir şey görmedim. Belki arabanın tavanı, belki hiç. Ama görüntü gittikten sonra dinledim, karanlık ekranda biten bir sahnenin eriyip gidecek, eriyeceğini ve gideceğini bildiğiniz sözleri gibi. Sadece kulaklarım ile algıladım dünyayı, ha bir de burnumla. Arabayı kahveci kullanıyordu. Yanında İvam. İvam'ın elinde şarap. Çok nadiren, sanki elmaştan yapma kelimelerle sohbet ediyorlar, birbirlerine son derece hafif, son derece dokunaklı sözlerle sesleniyor, hatta arada bakışıyorlar gibi hissediyordum uykumun aralığından. Arabada deri koltuklar ve yasemin kokusu. Arada açılan bir cam, kâh orman, çam ağaçları, kâh buğday tarlalarından saman tatlı rüzgar. Fonda, hızla dönen tekerleklerin asfalt üzerindeki düzenli homurtularından başka bir ses duymuyordum. Uzanmıştım. Arka koltuk bana dünyanın en yumuşak yatağı hissini veriyordu. Başım bulanık, gözlerim kapalı, bilincim de onlardan hallice.

Gözlerimi ikinci kez kırpacak enerjiyi topladığımda araba durmuştu. İçerde yalnızdım. Dışarıdan belli belirsiz kelimeler geliyordu. Üç kişiydiler. Üçüncü adam polis üniforması giymişti. Kilolu, çirkin bir adam. Bir dudağı yerde bir dudağı gökte. Yağdan parlayan ışıksız yüzünde bir cilt hastalığının bıraktığı delikler. Çirkinliği nefretinden kaynaklı, anlaşılmaz bir haset ve kin saçıyordu etrafa. Elindeki copu kaldırdı ve hızlıca indirmeye başladı. Görüntü netliğini kaybetti. Kararma.

Üçüncü kez açabildiğimde, açık tutmaya konsantre olmuşum, ama nafile. Araba hızla ilerliyordu. Konuşmuyorlardı. İçerisi yasemin ve benzin kokuyordu. Cam açık mıydı kapalı mı? İvam'ın kahveciye al şu mendili dediğini duydum. Teşekkür etti mi etmedi mi hatırlamıyorum.

Sonraki rengarenk bir battaniye vardı üzerimde. Çocukluğumdan kalma örgü bir battaniye ya da ona çok benzeyen, bana sıcaklık ve yumuşaklık hissi veren. Her şeyi unutmak diye geçirdim içimden. Ormanın derinliklerinde, bir ağacın tepesinde, belki de denizin ortasında hafif hafif sallanan bir teknede, ya da kışın en karlı zamanında her türlü yerleşimden uzakta bir dağ evinde, o da olmazsa yerin yedi kat altında bir beton sığınakta uyumak. Hiçbir düşünce gelip uyandırmadan, kabuslardan uzak, hatta rüyasız, hatta hayalsiz, öylece uyumak. Dünyayla arama izolasyon katmanları koymak, zamansız, sessiz, hareketsiz yumuşak bir kozaya kendimi kapatmak. Bilincim yavaşça kayarken kulaklarım son demlerde. Seni sevdi dedi bu kez de İvam, duydum, ikisi de kahkaha attılar.

Sonra bir şey daha söyledi ama benim gücüm anlamaya yetmedi.

Beşinci kare diğerlerinden daha uzun gibi geldi bana. Kahveci ıslık çalıyordu. Ben küçükken, gece çalınan ıslık uğursuzluk getirir derdi koca ağızlı nine, getirmese bari bize. Bir yandan baharatlı zeytinyağı ile sıcak ekmek ikram eder, bir yandan da hayattan ona kalanı bize vermeye çalışırdı, iki göz evinde, yer sofrasında.

Sonra başka bir hatıraya kaydım, ıslığın melodisi yüzünden. İki farklı geçmişten iki farklı tat vardı ağızda. Melodi her erkek diyordu, her erkek sevdiğini öldürür. Güzel hafif geçkince bir kadının, alımlı, tılsımlı, kendine güvenen dudaklarından dökülüyordu. Eskiden gittiğim barlardan birinde, ben barmenle zar atarken söylüyordu kadın bunu. Ben kaybediyordum, kaybetmeye üzülmeyen. Her gün söylediği şarkıdan tekrarlarla karışık bir tılsım yayılıyordu. Hipnotik bir şey vardı tekrarlar, bir de kadının paslı sesinde. Her erkek sevdiğini öldürür, *la la laa, la la la laa ...*

la la laa, la la la laa ...

la la laa, la la la laa ...

la la laa, la la la laa ...

Bir sonrakinde ben yatar değil oturur pozisyondaydım. Köprüden geçiyorduk. Deniz kokuyordu ortalık. Kahvecinin yüzünün sağ tarafında bir karaltı vardı. Orada olmaması gereken bir şey. Net değildi, gözlerim tam olarak açılmıyordu, ama huzursuzluk kapladı içimi. Kendimi yorgunluğa bıraktım. Eve geliyoruz artık dedi İvam. Ev neresi acaba diye düşündüm. Ev neresi?

Yedinci kez gözlerimi kırptığımda kendimi gerçek hayatta mı yoksa hayal dünyamda mı bulduğumdan pek de emin değildim. Gerçekten yedinci kez açabilmiş miydim? Yoksa rüyadan mı ibaretti? Beynimin içinde minik bir ekran, ekranda devasa bir film, filmde bir kadın, fantezilerinin pençesinde, kimse gibi değil, bir de genç adam, ihtiraslı. İkisi de kararlı. Kadın görmemekte, genç adam kendini göstermekte. Piyano dersindeler. İkisinin aklı da dersten azade, engellere sığmayan bir güçle olmayacak yerlerde. Genç adam inanıyor sanki. Kadın daha sert, kadın daha güçlü. Olmayacak diyor, hava güzel de olsa, bahar ya da yaz çok da fark etmez, güneş de olsa olmayacak. Derse dönelim ama nafile. Kesiyor yönetmen. Sonraki sahnede genç adam merdivenlerden hırsla iniyor, ateşli, kapıyı itip açıyor, yüzünde hayal kırıklığı. Zaman geçiyor, kısa ya da uzun, az ya da çok. Kadın da iniyor aynı merdivenlerden. Bakışlarında iştah, belki biraz da hayal kırıklığı. Sonu değil devamı var bu filmin. Ama ne de güzel anlatmış diye iç geçiriyorum. Ne fazla ne az. Senaryo tam olması gerektiği gibi. Bir kare fazlası yok, bir saniyesi az değil. Her şey burada, merakın yarattığı sabrı tüketmeden burada.

Sonuncusunda kahvecinin kucagındaydım. Karaltının kurumuş kan olduğunu, açılmış bir yara olduğunu, yolculuktan kalacak bir iz olacağını gördüm, bir de omzunun arkasından Taksim Meydanı'nın hararetli trafiğini, taksilerini, dolmuşlarını ve ışsız ama sirenli polis arabalarını. Eve geldik sonunda diye düşündüm.

Ben ve gözlerimin olmayan renkleri ve tabi iki yol arkadaşı. Her şey yolda mı kalacaktı? Her şey yol için miydi? Hayat da bir yol diye arabesk bir özlü söz geçirdim içimden. Güldürdü bu beni. Ben gülünce onlar da güldüler. Sonra İvam mahzene indi, en afilisinden bir şişe şarap çıkardı yukarı. Sonra kaç kez daha indi saymadık.

S
A
H
N
E

KARUS

2

Gece matem zamanıdır. Kaybettiğimiz her şey bir hortlak olur gelir, yasını tutabilirseniz şafağı görürsünüz, tutamazsanız gece uzar da uzar. Uykunun mayası bozulmuştur bir kere. Yattığınız yerde döner durursunuz, en karanlık hatıralar, en uğursuz fikirler, en müphem imgeler sıraya girer, birinden birine atlar düşünceleriniz, çok geçmeden sırayı bırakır topluca akın etmeye başlarlar. Yüreğiniz sıkışır, ne yapacağınızı bilemezsiniz. Bir panik hali yayılır. En yakınınızda, kafanızın hemen arkasında sizi izleyen ürkütücü bir ucubenin kocaman yüzü varmış gibi. Alaycı bir dudak bükmesiyle sizi dikizler oradan, bilirsiniz ama uzaklaştıramazsınız. Bütün tekinsiz anılarınızı görür, en karanlıklarını, en derinlerini bile. Gitgide hızlanır kâbus, uyanıksınızdır, ama ışıkları açmak aklınıza bile gelmez. Ta ki canınıza tak edene kadar. Her gece, kâbusa yattığınızda, bilirsiniz ki sabah karanlığa açılacak, gün zifiri olacak, sonra akşam, ardından yine gece, güneşin adını anmayacak.

Gece kıpırdayamamak nedir, kıpırdarsam ne olur meçhul.

Hayat akarken başıma gelenlerin ne kadar gerçek oldukları da meçhul.

Bulduğum noktadan bakınca görebildiğim tek şey kâbusun ne derece güçlü olduğu.

Bir çeşit hapishane, bir çeşit Alkazar gerçeği. Bunun sonu nedir, nerededir, ne zamandır?

Bugün müdür, gelecek midir, geçmişe geri mi dönmeliyim?

Olayların başlamasının nedenini nasıl bilemiyorsam, belki benim istemli ya da istemsiz bir hareketim, belki ılık esen bir rüzgâr, bir ilham, bir sezi, bugün de bitecekleri anı tam kestiremiyorum. Biterler mi onu da bilmiyorum. Rüyadan uyanılır mı? Uyanırsam gerçeğin nerede olduğundan emin olabilir miyim? Peki ya rüyada kalmak istersem, o zaman da gerçeklikten uyanmam mümkün olur mu? Uyandığım gün ve yer rüyanın başladığı yer ve zaman mıdır? Nasıl emin olunur? Hatta nasıl şüphesi duyulur? Bugün gerçekten yaşıyor muyum? Yoksa rüyanın bilmem kaçınıcı katmanında mıyım? Hayal mi kuruyorum, hayal kurarken rüya görmüş, rüyada kâbusa düşmüş, kâbusta kendimi bugün ve şu an görmüş olamaz mıyım? Hayat dediğim şey bir düş, hayat dediğim şey bir kurgu olamaz mı? Masalda olsam kahramanı ben olabilir miyim? Yoksa sadece egomun kaprisi mi beni hikâyenin başına, ekranın orta noktasına koyan?

Zamanın içinde kendimi yitirmiş, yitirdiğim yerde önce hikâyemi, hikâyemden de en derinimi bulmuş gibi hissediyorum. Net bir doğru yok, net bir duruş yok, net bir his bile yok. Tek bildiğim, yaşadığımı sandığım hayal de olsa, hayalini kurduğum gerçek de olsa, ya da sapkın bir fantezinin damardan vurulanı da olsa içinde bulunduğum belirsiz durumun bana zerk ettiği zevk ve acı. Beni ayakta tutan hissettiklerim. Kelimelere bile dökemediğim, kitaba bile alamadığım, filmde bile görüntüleyemediğim, tenimin yüzeyinde ve ruhumun derinliklerinde hissettiklerim. Acı ve zevk, biraz da İvam'ın öğrettiği ekşi.

Bunları düşünüyorum. Hayatın uçurumundayım. Rüyanın hüküm sürüp kabusa devrettiği, fantezinin belirsiz kurallarıyla işleyen, hülyanın gerçekten kazandığı sınır bölgesindeyimi. Geçmişe, ya da geçmiş zannettiğim rastlantılara, hafızama bir şekilde kazınmış olaylar silsilesine gidip geliyorum. Bir dünya film dönüyor kafamda. Sessizce kalkıyorum ayağa. Ya da ben sessiz olduğumu düşünüyorum ama esasında yine bir şarkı dönüyor plakta: Her erkek sevdiğini öldürür, la la laa, la la la laa ... Yerdeki yarım mankenin yanına attığım çantam iliştiriyor gözüme. Sakince, ama şarkıyı mırıldanarak zeytinleri çıkarıyorum, birer birer kırdıktan sonra salamuraya yatırıyorum. Bilinçsizce ya da geçmişin bilinçaltına kazındığı gibi, zeytinlerin acılarını alacak şekilde tarife başlıyorum.

S
A
H
N
E

:

F- L M - V

S O N U

Y A D A

H - K - V - V

B A S L A N G I C I

Parklarda, dev ekranların önündeki izleyicilerden homurtular yükseldi bir anda. Söylemişim, güzel bir sonu olmadı benim filmimin. Güzel derken mutlu demek istemedim. Son gibi sonu olmadı sadece. Benimki hevesleri kursaklarda bırakan cinsten bir son. Yutkunarak, nasıl yani dedirten bir son. Ekranlarda alıcılarınızın ayarlarıyla oynamayın ibaresi, çekirdek çıtlatanlardan hayret ve sürpriz dolu bir nida. Şaşkınlar ama çok da tatmin olmadılar. Daha büyük bir olay, daha çetrefil bir durum, daha kısır bir döngü ve tabii coşkulu bir final bekliyorlarmış meğer.

Yine operanın en alt katı, yine operanın mahzenleri. Yerin de altında. Sağda sinemanın girişinden hemen sonra otoparkın bariyeri. Bir de demir giriş kapısı. Anahtarını veren eski bekçi yine aklımda. Gece sohbetlerinden birindeydi. Daha çok gençsin diyerek, çokların o'larını uzatarak, koca bir ömür var ama yanlış yerden başlamışsın. Ne olur ne olmaz.

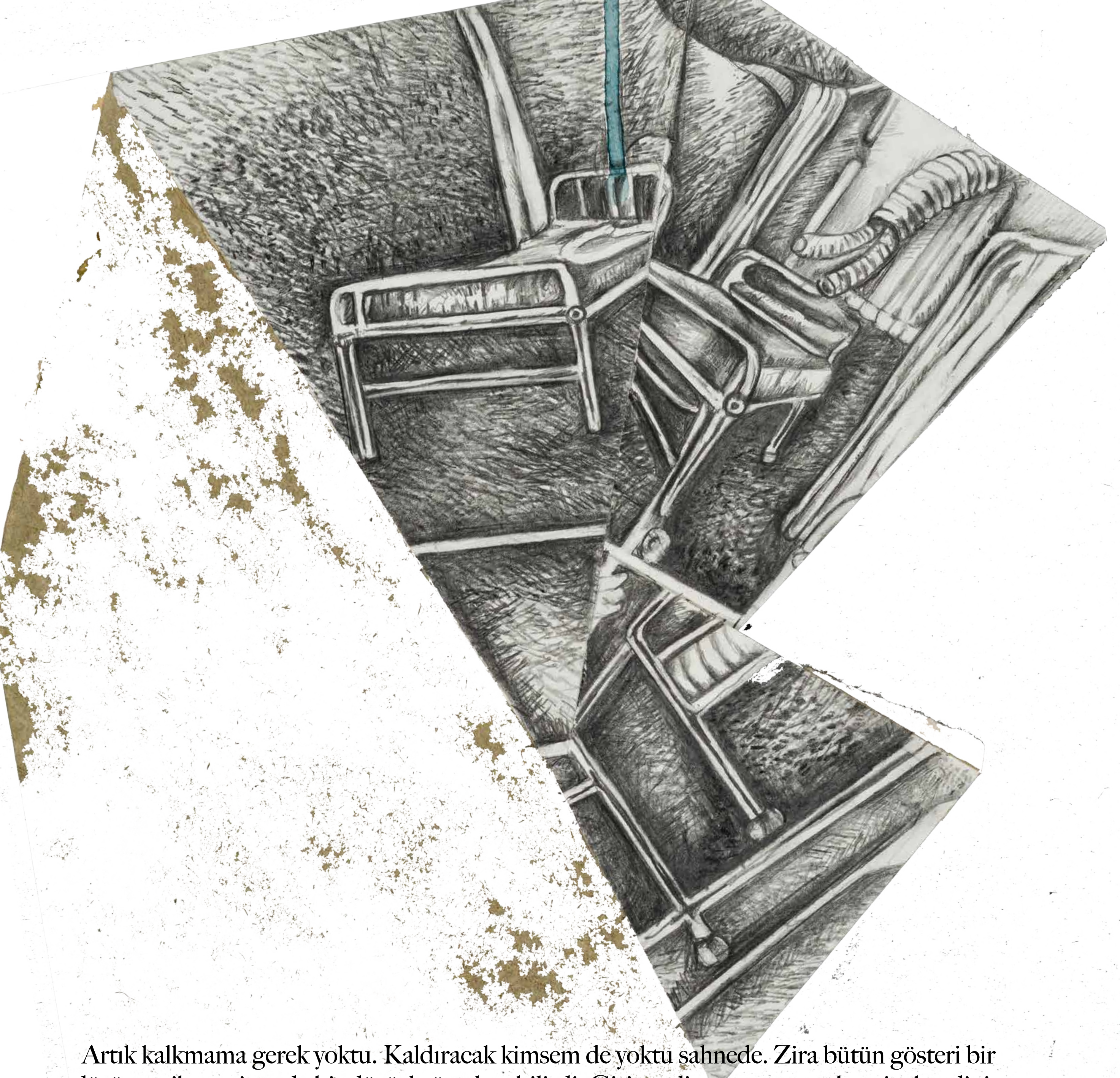
Şehri terk etmiş olanların yoklukları. Henüz gelmemiş olan barbarların boşluğu. Ama her şeyden önemlisi karanlık. Günlerce gezindim operanın kalıntıları arasında. Buldum zannettim ama rüyaymış, masallarını yazdım ben de. Türlü yalanlar ekledim yıkıntılara. Binlerce hayat geçti oradan, yarı erotik, yarı trajik ama tamamıyla bilmece, binlerce hayat geçti oradan. Olmayanların masallarını düşünürken, karşımda duran kalıntılara baktım. Garip bir sıcaklık kapladı içimi. Evimde hissediyordum artık. Ne kadar zaman önümde, yine belirsiz, yine başıboş, bir akıyor bir akıyor, bir gelecek, bir geçmiş. Artık çok da ilgimi çekmiyordu, saatler geçmiş, ya da bir ömür, eskiye dönmüşüm ya da geleceği yakıyorum, bugünü değerlendiriyorum ya da yarını hazırlıyorum. Artık hiç de ilgimi çekmiyor. Tarih inşa etmeye çalışmıyorum. Soyumdan sopumdan vazgeçiyorum. Ve bir reveransla, bir yudum da şerefine içerken, kendimi zamandan çıkarıp alıyorum. Bir kahkaha uğruna, hadi onu da geçtim, bir gülümsemek uğruna, zamandan sıyrılıyorum.

Günlerden bir gün ya da gecelerden en uzun bir gece sallanan koltuk sallanmayı bıraktı. Hafif ve tatlı bir yorgunluk; şarap kadehini bitirmeden köhne bir sehpanın üzerine bıraktım. Gözlerim biraz bulanık, ağızda mayhoş bir tat, kanımda engellenemez bir spleen. Kostüm odasının arkasından açılan bir seyahat. Her şeyden önce kendime, her şeyden önce benliğime ama ondan da öte bilincimin altına doğru. Her yer karanlık nasılsa. Bir kere de buradan gitsem. En içime gömülsem. Rengi olmayan gözlerimle bir kere de buradan baksam. Derken, operanın hiç girmediğim koridorlarından bir tanesinde aradım belki de buldum kendimi.

El yordamıyla ilerlemeye alışmıştım nasılsa. Başım da hafiften dönüyordu, dönüyordu ki yolumu bulayım. Dümdüz ilerlemek zaten mümkün değil, ortalık kapı dolu, duvar dolu. Yine biraz şans işim, iş biraz döndürebilmekte bu dünyayı. Ben de böyle başladım dünyamı döndürmeye, dünyama dönmeye sonu bilinmedik bir koridordan atladım. Balıklama. Dibini görmeden.

Tahta birkaç basamak, sonra ağır kadife bir perde. Yavaşça araladım, önce bir adım, sonra bir daha. Bacaklarım ve bedenim ayrı ayrı ilerliyorlardı. Heyecandan ne yapacağımı bilmiyordum. Tatlı bir heyecan, hiç bitmesin dedirten cinsten. Gözlerim ışıksızlıktan, bir de bulunduğum sahnenin büyüklüğünden kamaşıyordu.

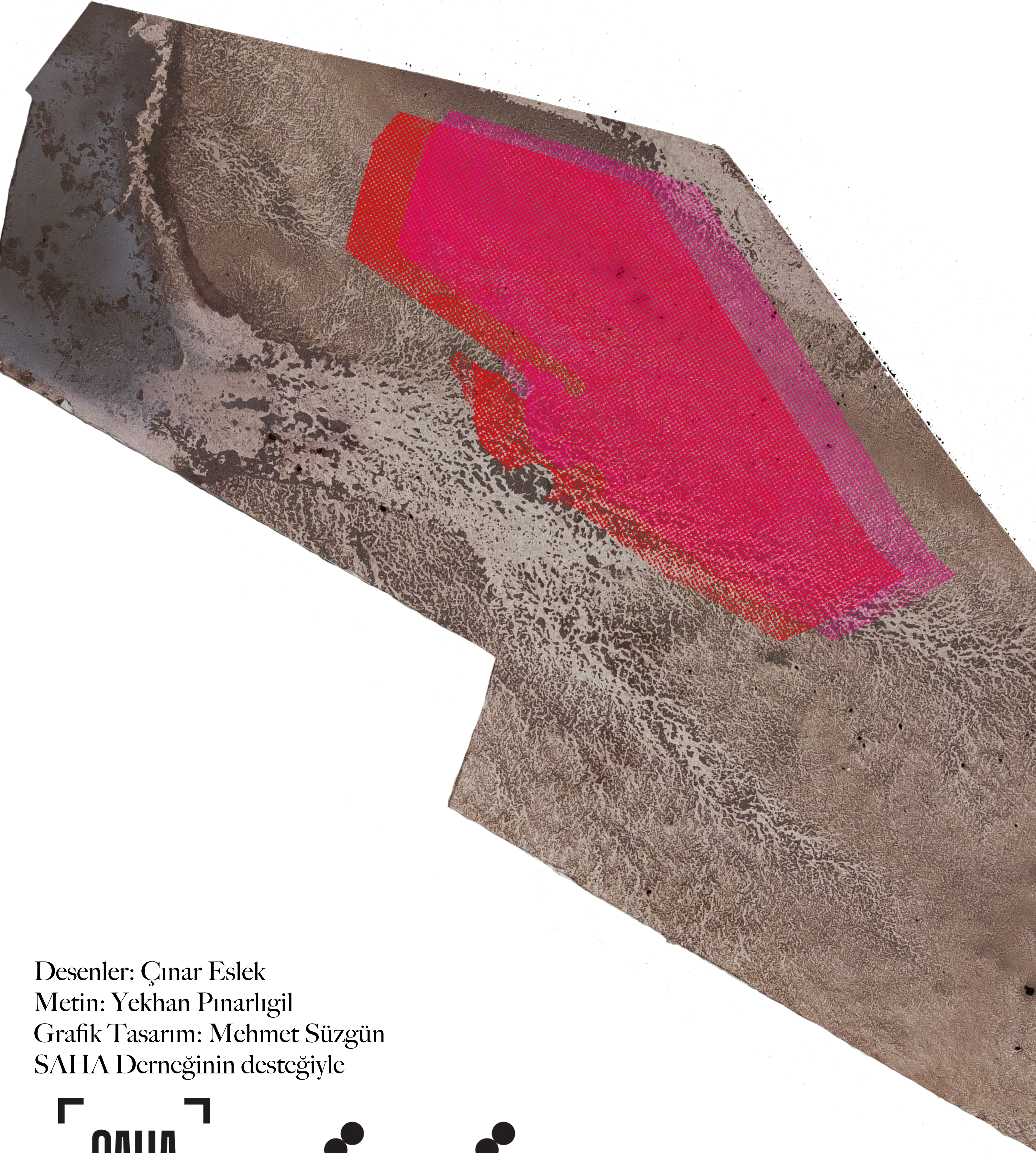
Düşmüş gibi yaptım bırakıverdim kendimi yere. Hafif yokuştaki sahne, parke sağ dizime çarptı, sonra elimle kendimi yavaşlatır gibi yaptım, ama yavaşlatmadım. Dirseğim sürttü, acıyı o an hissettim, ne kadar acıdığını hesaplamaya çalışırken yüzüm yere çarptı, sağ yanağımın üstünde ikinci bir acı, bir tık daha tatlı. Kanamasına imkân yoktu. Akıl ettim, ah ya da ay! dedim düşerken. Ay deyince kadın, ah deyince erkek oluyordum. Galiba ay! dedim. Ayy hatta. Ama çok da net değil şimdi kafamda. Numaradan bir nida. Nidadan bir kimlik çıkardım kendime. Kestim biçtim. Parça parça bir şehirde benimkilerden ne olur ki diye düşünüyordum düşerken. Acıya konsantre oluyor ama nasıl görüldüğümün endişesini duyuyordum. Aklım fikrim düşmeden önce başımın bulunduğu yükseklikte. Hafif yokuştaki sahne. Düştüğümde ayaklarım başımdan yukarıda yatıyordum. Öyle tarif edilemez bir konfor işte. Bırakıverdim kendimi, düşmüş gibi yaparak. Herkes numaramı anlasın diye. Abarttım, tiyatro da kattım bu kez işin içine. Sadece hayat yoktu artık elimde bir de gösteri vardı, sanat vardı, insan elinden çıkma bir hile vardı. Tılsım ve hipnoz vardı artık işin içinde.

Artık kalkmama gerek yoktu. Kaldıracak kimsem de yoktu şahnedede. Zira bütün gösteri bir düşüşten ibaretti, ya da bir düşüşle özetlenebilirdi. Giriş, gelişme ve sonuç, hepsi o kendini bırakma anında vardı zaten. Sahne bir dünya, film bir düşüş filmi, korku öğeleri olan bir dram, ya da melankolik seksenler sineması. Bir performans.

Hani sanki bir olay olmuş, bir felaket, doğal bir afet ya da atom bombası, bir gök cismi düşmüş, ya da susuzluktan tüm dünya kurumuş, bir tek opera kalmış geriye. Dışarısı olduğu gibi çökmüş, salt içerisi yaşıyor. Dünyada yaşanabilecek tek alan olarak sahne kalmış ayakta, bir de izleyici koltukları. Gerisinin ayağı Kavarna'da kaymış, ölüm çukuruna düşmüş. Bir tek bizim araba filmin en heyecanlı sahnesinde, en son anda, biraz da şans eseri kurtulmuş. Yalnız ama ayaktayız. Ben düşmüşüm ama sahnedeyim. İzleyicilerim heyecanlı ve memnunlar. Zaman, eğer varsa, bugün başlıyor gibi. Unutmakla başlıyor her şey.

Kafesi kahveye, kahvesi de kafeye benzeyen adam orta kısımda biraz sağ tarafta oturmuş bana, daha doğrusu sahneye bakarak gülümsüyor. Gelip kaldırmak gibi bir niyeti yok bu kez. Bu kez düşüşümü sonuna kadar izlemekte kararlı. Gülüşünde kakhaha, kakhahasında sevgi gizli. İvam'la göz göze geldiler bir an, gösteriyi izlemeye devam ettiler sonra. İvam sol tarafta, bir üst sırada. Onun gözlerinde sabırsızlıkla karışık bir hayranlık var. Hiç kıpırdamıyor, ama yerinde duramaz gibi. Ayağa kalkıp da alkışlamasa bari diyorum, ama içimden de alkışlayacağını biliyor gibiyim. Sonuna kadar beklese bari diyorum. Sonunun ne zaman geleceğini bilmese bile.

Desenler: Çınar Eslek
Metin: Yekhan Pınarlıgil
Grafik Tasarım: Mehmet Süzgün
SAHA Derneğinin desteğiyle

「SAHA」

ÖMÜR